

על התל - קיבוץ חצור

ראש השנה תשפ"א | ספטמבר 2020

שנה חדשה והכל מתחדש והכל מתחיל מההתחלה, החצבים פורחים, הערבים מתקררים והרוח של הסתיו כבר פה. הכל שונה אבל הכל דומה ולפעמים הכל נדמה. השנה תהיה שונה וננסה מחדש ונהיה יותר טובים. השנה נבטיח ונקיים ונעשה הכי טוב שאנחנו יכולים.

כמה מילים לפתיחה,

ולא, לא על קורונה. כולם כתבו על הקורונה (כמו שביקשנו)....

עבודת איסוף וצירוף החומרים לגיליון על התל, מעניקה לנו בכל פעם הזדמנות להיפגש עם חברים אחרים בקיבוץ, חושפת אותנו לסיפורים שחלקם עולים על הכתב וחלקם נשארים רק איתנו ומעניקה לנו רגעים מיוחדים של שייכות לקהילת חצור.

אין ספק שתקופה מעניינת ומורכבת עוברת על כולנו, ובכל זאת, בין המילים אפשר למצוא את הנחמה בהיותנו קהילה מאוחדת. תומכת. חושבת. דואגת.

שתהיה לכולנו שנה רגועה ושקטה, שנה של בריאות והצלחות.

חן וייסמן-הלפר, נגה דניאלי ורתם פלג – צוות על התל ראש השנה תשפ"א

תוכן עניינים

- קבוץ חצור – מצבת אוכלוסין ערב ראש השנה תשפ"א
- חמישה חמשירים – גדעון איזון

מדור "משולחנם"

- משולחנו של המזכיר / מושיקו כהן
- משולחנו של י"ר המועצה הכלכלית / תומר אברהם
- משולחנו של מנהל הקהילה / יובל שדה
- חינוך בתקופת קורונה – שירה רום
- דבר התרבות / עופרה אוחיון
- סיכום תחום הבטיחות לשנת תש"פ / חגי פלג
- ראיון היכרות עם המנהל העיסקי החדש - אייל דביר

מדור ארכיון ונוסטלגיה

- שינוי אדרת / ג'יי הורוביץ
- פעם והיום / משפחת דניאלי
- קורונה IN & OUT / לארי רפפורט

מדור אישי

- ראיון עם דורון זקצר – מ-180 ס"מ ל-130 ס"מ
- ימי קורונה - מיומנה של אורית שדה
- ראיון עם אמה מוצניק, חולת הקורונה הראשונה בחצור – ראיינה: חן הלפר
- שיר – ירון צירקין
- החיבוק – לארי רפפורט
- מסע חיי - יורם גולן

מדור הדור הבא

- אלפים – ילדי עומר עונים קורונה
- הגיגים – ילדי הגנים עם פנינים
- מורות בזמן קורונה – תמר לאור, דנה הראל, עתליה ברנזבורג

מדור על 4

- גולדי.קום / שרון לוינסון
- בואי קורונה הולכים / נגה דניאלי

מדור רילוקיישן

- ראיון עם שי ועיינן פלך – ראיינה רתם פלג
- קורונה בקנדה – ד"ש מעדי וזהר קופרמן
- קורונה בארה"ב – איילת ויותם ברעם

מדור האוכל

- ממטבחם של מירית סביון, רעות ליפצ'ק, איאן הלפר, אביטל סטרק-קיובצקי, פאני אלעזר, מהמטבח של בית הילדים

מדור סקר

- סקרונה - הסקר השנתי של על התל

מצבת אוכלוסין ערב ראש השנה תשפ"א, ספטמבר 2020

נולדו (21)

דן זהבי, מיקה עילם, לילי קיובצקי, זיו רביד, עדי רוזנבאום, דן פרנקס, מורי פייסנו, ניתאי ניאזוב, עידו סיידוף, יאן וקנין, כפיר חצרוני, יוגב חצרוני, רני מורן, דורון ליפצ'ק, יפתח גל, לביא פרנקס, יהל בן חיים, לבנה הלוי, בר פלך, אגם נבטי, נלי אוחיון.

נפטרו (5)

רחל זלינגר, אבשלום אלעזר, סרג'ו דסקלו, שרה ברנזבורג, צביקה מדניקוב.

בצה"ל (21)

עומר דגני (קבע), עדי דנקנר, עינב נחתומי, עילי אייזן, ענבר ארד, נדב רמות, שיר חסד, ספיר חייטי, דניאל סלע, רועי אלכביר, נינה שימחייב, מאי בר-נצר, תום בר-דוד, נועם ינאי, איתמר דגני, אילון אלעזר, ליהי גולן, אביב לוינסון, רון דנקנר, הדר קונקול, גל רובינה.

שנת שירות (7)

טליה רמות, רומי ברוש, שירה סביון, רותם מוגילנר, פז ארדי, שי ינאי, מתן ארד.

טרום צבא (5)

טל שפי, נופר נחתומי, הילה ויאדר, זיו בן חיים, גיא הוכמן.

השתחררו מצה"ל (3)

סער הלוי, שחר שלם, הדר מוגילנר.

התקבלו לחברות (12)

שלומית (סטרק) ותום וקנין, ספיר (הלוי) ועדי פייסנו, שי וגיל (אור-נר) זיוון, גלית (כהן) וגיא רסקאי, מתי ורעות ליפצ'ק, עמיר ולי פלך.

במגמת קליטה (12)

נגה ורועי בראונשטיין, יריב דרור ומירי משה, אלכס והייבן בוטביניק, תמר הלוי וארז עילם, אלונה קצירי ויובל מורן, אמיתי פרנקס ומורן ארזי

שנת חופש (13)

סיכום אוכלוסיה בחצור ערב ראש השנה תשפ"א

375	חברים
236	ילדי קיבוץ
21	חיילים
169	תושבים ואחרים

סה"כ אוכלוסיית קיבוץ חצור: 801

חמישה חמשירים / גדעון אייזן

1. מעשה בכיכר בפנות
שהחליטה רמזור להיות
באדום תעצור
בירוק תעבור
בצהוב תמיד יש ספקות...
2. מעשה בנגיף די ממזר
מחפשים לו חיסון ומהר
וצועק יורם לָס
"חלילה וחס
זו שפעת פשוטה לא יותר"
3. מעשה בילדים לא גדולים
השנה בכיתה אלף לומדים
ילמדו הם בזום
(בלי בבוקר לקום)
אך גם בלי לעתיק מבחנים
4. מעשה במזכירות חדשה
שהבטיחו להם הבטחה:
או-טו-טו יש מודל
אבל לא לתבלבל
זה אולי בשנה הבאה
5. מעשה באסי הנ"ל
סתם ביצה בחומה ומגדל
עם שד עדתי
מלחמה רבתי
בקיבוץ ניר דוד (תל עמל)

מדור משולחנם

משולחנו של המזכיר / מושיקו כהן

בימי הקורונה נדרשנו, ועדיין, בעלי התפקידים לתת את הדעת כל הזמן לסוגיות אקוטיות לחיי היום יום: סכנות בריאותיות, הגבלות, סגירת מבני ציבור ומערכות קיבוציות כמו חינוך ותרבות, בעיות כלכליות וכספיות ועוד... אבל כשפנו אלי מצוות על התל לכתוב על ימי הקורונה, עלו בי מחשבות אחרות לגמרי, על המשמעויות המורכבות יותר של ימים אלו, על תפקידנו ובכלל.

לימדו אותנו כל הזמן שכל ארגון רציני מתבסס על חזון, מטרות ותכנון ארוך טווח. אבל כל זה התבסס על היכולת להעריך את המצב ולקחת בחשבון נתונים ידועים. פתאום נכנס מרכיב של חוסר ודאות בחיינו שהופך כל תכנון של מעל לשבוע או חודש קדימה ללא רלוונטי. אתה יודע שאנשים מצפים ממך לתשובות, אבל גם לך אין אותן. אתה רוצה לקחת שליטה על המצב ולקבל החלטות, אבל כבר מקנן בך החשש שהחלטה שקיבלת היום, תראה בעוד יומיים לא לעניין.

אתה מתחיל לברר לעצמך על מה כן יש ודאות ועל מה לא, והברור הזה גם מביא אותך לתובנה מה חשוב באמת ומה פחות.

למשל, חוסר הודאות לגבי שעות הפתיחה של הגן או המרחב של הילדים מחר בבוקר, מעצבן ככל שיהיה, אינו משתווה לחשיבות לגבי הודאות שמערכת החינוך הקיבוצית תמשיך להתקיים, שצריך לשמור עליה, על הצוותים שלה, לתמוך בה ולעזור לה להמציא את עצמה כל יום מחדש.

פעמים רבות ההגבלות והמצב יצרו מתחים, אין דבר שמערער לנו את העצבים יותר מחוסר ודאות ושינוי הרגלי החיים. בזמן אמת, ההחלטות שאתה מקבל נראות לך נורא חשובות: לסגור את הבריכה או חדר האוכל, להוריד שכר, לבטל אירוע, לסגור גן ועוד. אבל על ציר הזמן, הדרך הרבה יותר חשובה, השיח, ההסכמות, החשיבה על היום שאחרי.

אני מרגיש שהתקופה הזאת דורשת מאיתנו מצד אחד ראייה מערכתית וערכית סדורה ומצד שני המון גמישות ופתיחות מחשבתית להתאים את עצמנו למציאות.

נושא נוסף שאנחנו מתלבטים בו לא מעט הוא תפקיד הקיבוץ בסוגיות שבאחריות המדינה. במציאות שבה יוצאות כל הזמן הנחיות מהממשלה לציבור בכל הנושאים שהם לב ליבם של החיים הקיבוציים: חינוך, בריאות, תרבות, מרחב ציבורי. מה תפקידנו? לדאוג לאכוף את ההנחיות? למצוא פתרונות מעשיים לעמידה בתקנות? עד כמה אנחנו יכולים להפעיל שיקול דעת?

אנחנו מנסים כמה שפחות להיכנס לאנשים לחיים במרחב הפרטי שלהם ויחד עם זאת לקחת את מלוא האחריות על המרחבים הציבוריים כמו מערכת החינוך, חדר אוכל, כולו, בריכה ואחרים, על מנת להגן על כלל הציבור.

חושבים כל הזמן איך ניתן למלא את החללים והקשיים שנוצרו בהחלטות הממשלה, על מנת לשפר את איכות החיים של כולנו ובעיקר של מי שנפגע מהם הכי הרבה.

באופן אישי, אני לא מאלה שרואים בתקופת הקורונה "שנה אבודה", ימים נוראיים וכן הלאה... מעבר לסכנה הבריאותית מהמחלה עצמה או פגיעה כלכלית למי שפוטר ממקום עבודתו, אני מוצא בה גם הרבה דברים יפים: פסק הזמן מהמרוץ להצליח יותר, להשיג יותר, להגיע לעוד מדינה בחו"ל. חזרה לבסיס, להיות יותר עם המשפחה, להבין לעצמך מה באמת חשוב לך בחיים.

ימים מעניינים ומאתגרים כפרטים וכחברה, נקווה שנצא מהם טובים יותר.

מושיקו

משולחנו של י"ר המועצה הכלכלית / תומר אברהם

שנה חדשה. אני רוצה לברך את הקיבוץ וחבריו, שתהיה לנו שנה טובה ומוצלחת.

את השנה העברית החולפת קל לחלק לשניים. נוכחות הקורונה בחיינו השפיעה על כל אחד מאיתנו בצורות שונות ומשונות. מה הדבר העיקרי שנזכור משנת תש"פ? ודאי את נגיף הקורונה שנכנס לחיינו מתישהו בהכנות לפסח וממשיך ללוות אותנו בהכנות לראש השנה, ומן הסתם לווה את חיינו עוד זמן מה. כולי תקווה שעבור ילדינו כל זה יהיה רק זיכרון רחוק של תקופה 'מיוחדת' בה הסתובבנו עם מסיכות ולא הרשו לנו לחבק את סבא וסבתא וכמובן שלא הלכנו לביה"ס ("למדנו" מרחוק...), בדומה לזיכרונות של בני דורי שכילדים במלחמת המפרץ ישבנו עם מסיכות בחדר האטום וחיכינו לנחמן שי שיאשר לנו לצאת. לכל דור יש את האירוע המכונן של ילדותו.

למזלנו אנו חיים בקיבוץ חצור, מה שמאפשר לנו לתווך את השפעות הקורונה על החיים בצורה טובה יותר. המרחבים מאפשרים לנקות את הראש, חיי הקהילה מצליחים להתקיים על אף הריחוק ובזמנים הקשים יותר של הסגר לא חסר אצלנו דבר, מצויד מיגון ועד מזון. בכותבי שורות אלו המצב לא ברור, אצלנו בקיבוץ החיים מתנהלים כמעט כרגיל אבל עננה מרחפת מעלינו ויתכן ונמצא את עצמנו שוב תחת מגבלות. אני סמוך ובטוח שגם אם המגבלות יחזרו הקהילה תדע לנהל זאת נכון ולדאוג לחברים לכל מחסורם. חוזקנו הוא בהיותנו קהילה סגורה שיודעת לספק את רוב צרכיה בעצמה, אך זו גם נקודת התורפה שלנו במידה וניתן לקורונה דריסת רגל אצלנו. לכן עלינו לנהוג באחריות ברגע שיוצאים מהשער הצהוב, לשמור על הכללים ולהישמר כדי שנוכל כולנו להמשיך ולנהל אורח חיים תקין בתוך הקיבוץ.

כל אחד ואחת מאיתנו הושפעו בצורה כזו או אחרת מהקורונה, חלקנו היינו בבידוד, שמחות נדחו, אזכרות ולוויות התקיימו במתכונת מצומצמת, התרגלנו לעבודה מהבית ובנוסף רבים חווים אי יציבות כלכלית. גם האתגרים של הקיבוץ לא פשוטים בתקופה הזו. החל ממתן שירותים בסיסיים, דרך מציאת פתרונות יצירתיים לחינוך ולתרבות וכלה בתמיכה כספית בחברים שאינם מקבלים כסוי מהמדינה. ההשפעה הכלכלית של משבר הקורונה טרם הגיעה לסיומה ומגזרים רבים עדיין לא חזרו לפעול בצורה מלאה. בעסקי הקיבוץ הדבר בא לידי ביטוי בעיקר במצב של אמן יציקות. ברבעון הראשון של 2020 המספרים התייצבו ואחרי שנתיים קשות קיוונו שהנה אנו רואים את האור בקצה המנהרה, אבל אז הגיעה הקורונה, תעשיית הרכב סגרה שעריה למספר חודשים וכשחזרה לעבוד לקראת סוף יוני, זה היה בצורה מהוססת. המצב משול לחולה קורונה, אדם בריא שנדבק בנגיף סובל מספר ימים/שבועות וחוזר לאיתנו אך אדם עם מחלות רקע – שם קיימים סיבוכים שמחמירים את מצבו הרפואי, ואמן נכנסה למשבר הזה עם מחלות רקע רבות שמקשות עליה להתאושש. אנו עובדים יחד עם הבנקים על מנת להגיע להסדר שיאפשר לחברה להמשיך לפעול. בצד החיובי ניתן לומר שתעשיית הרכב חוזרת למספרים של טרום הקורונה מבחינת הזמנות.

את הטרקטורים שעובדים על תשתיות שכונת ההדרים כולם רואים, בשעה טובה קיבלנו את ההיתרים לעבודה מהמועצה וחתמנו מולה על הסכם עבור פיתוח התשתיות. מתוך 44 בתים שנבנים בשכונה, כמעט כולה מאוכלסת. השלבים הבאים הם בחירת קבלן בניה עבור הבתים והגעה למתווה מימון מול הבנקים. רשות מקרקעי ישראל אישרה את תחילת העבודות וזאת תחת הסדר הביניים בתהליך השייך. כמובן שהנושא התאפשר לאחר שהגענו עם המנהל למתווה הסדרה עבור כלל השימושים החורגים במחנה.

מנהל תשתיות יהיה נדבך חשוב בחיבור השכונה החדשה לתשתיות הקיבוץ ובניהול מקצועי יותר של התשתיות הקיימות שחלקן מתפוררות ומצריכות השקעה על מנת שרמת השירות שמקבל כל חבר תהיה מספקת.

במעמד זה נברך שתכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה!!

שנה טובה,

תומר אברהם

משולחנו של מנהל הקהילה / יובל שדה

איך לא... את השנה האחרונה ניתן לייחס בעיקר לקורונה, ולי אישית הכי נוח להתחיל בנתונים... אז קצת על הקורונה בחצור בנתונים (לפחות עד כתיבת שורות אלו):

- חולים מאומתים בקיבוץ – 5
- חברים וילדים שנכנסו לבידוד יותר מ- 200
- חברי קיבוץ (עובדי חוץ) ועובדי קהילה שכירים שיצאו לחל"ת כ – 100

בתקופה הזו למדנו להשתמש במושגים "ריחוק חברתי", מסיכה, לשמור 2 מטר, ככל הניתן או ככל האפשר... בידוד, חולה מאומת, תסמינים, שלילי זה טוב, חיובי פחות, חקירה אפידמיולוגית (שבירת שיניים), לשטח את העקומה, סגר (ליל הסגר...), זום, למידה מרחוק, קפסולות, צחק"ק (צוות חירום קורונה קהילה) ובעיקר למדנו שאפשר לעשות את הדברים קצת אחרת וחשבתי שנכון יהיה לספר מה שעבר על חלק מהאגפים והענפים בקהילה,

צח"י, צוות החירום היישובי עבד ימים ולילות כדי, מצד אחד, לתרגם את החלטות הממשלה למעשים בקהילה, ומצד שני, לאפשר המשך קיום הקהילה מגובשת וחזקה, חשוב לציין שכמו כלל האזרחים במדינה (והחברים והתושבים בקיבוץ...) גם צוות החירום, ניזון היה, מהחלטות המדינה (ביבי) בשמונה וחצי בערב ולא תמיד ההחלטות היו מובנות ברמת מה מותר ומה לא ואיך זה משפיע עלינו.

אגף התרבות נאלץ להמציא את התרבות מחדש!! "התרבות בימי הקורונה" ממשלוחים לבתי החברים (חלות לשבת, מופלטות, עציצים וברכות), קבלת שבת בזום, חגים וטקסים שמוקלטים ונערכים מראש ונשלחים לחברים להקרנה ביתית ופתיחת האפשרות להעשרה תרבותית במסגרת הפרויקט "כישרון מהמרפסת", סגירת אולם הספורט וחדר הכושר, עצירת כל החוגים, פתיחת הבריכה, סגירת הבריכה, והדיון המתלווה האם זו בריכה ציבורית? או פרטית? (כנראה שזו בריכה ציבורית אבל פרטית!)

מערכת החינוך שנסגרה כבר בתחילת משבר הקורונה, באמצע חודש מרץ, ונאלצה מאז ולאורך כל התקופה להתמודד עם הגבלות במספר הילדים, מענה קהילתי לקבוצות הילדים שלא יכלו להגיע לגן, חלוקה ל"קפסולות", מפגשי זום ו"למידה מרחוק", ולאחר החזרה לשגרת הקורונה נאלצה להתמודד עם מסגרות שלמות שנסגרו בעקבות "חשיפה לחולה מאומת" כאשר ילדים וצוות העובדים מהמסגרות נשלחו לבידוד ביתי.

מערכת הבריאות והרווחה גם הם עברו לעבודה במתכונת שונה, במקרה זה נלקחה בחשבון העובדה שמדובר באנשים אשר נמצאים בקבוצות הסיכון, פעילויות ההעשרה בבית הדר הופסקו, מרכז הבריאות נסגר למבקרים, מרפאת השיניים נסגרה לטיפולים (ובהמשך נסגרה סופית), צומצמו הביקורים במרפאה ככל שהיה ניתן, מועדון הוותיקים עצר את פעילותו.

הכלבו שכבר בתחילת הקורונה עבר למתכונת של עבודה במשמרות ללא חפיפה בין הצוותים ובנוסף אפשר, בזכות תוספת כוח אדם של מתנדבים, הזמנות ומשלוחים עד הבית על בסיס צוות "מלקטים" שאסף את המצרכים מהמדפים וצוות שליחי גולפי שהביאו את הסחורה עד לפתח דלתכם. בהמשך לבדיקות חום בכניסה ובקרה על מספר הקונים ברגע נתון.

הנהלת החשבונות נרתמה למשימת החישובים המסובכים חל"ת לשכירים, מענקים לעצמאיים, שינויי שכר לחברים עובדי הקהילה, הפחתת מיסי קהילה והתחשבות במיסי האיזון, חישובי החזרים במערכות החינוך ובדיקת הדופק התזרימי של הקהילה, הפחתות בתשלומי שכירות ובתשלומי ארנונה...

חדר האוכל שנסגר חייב את המטבח לחשיבה על דרכי פעולה חדשות בתקופת המשבר. המטבח עבר לעבודה במתכונת של Take Away בכניסה מבוקרת לאזור ההגשה ובמקביל הוכנסה מערכת הזמנות מכוונת עם תפריטים מתחדשים מיום ליום ההזמנה היתה מגיעה ארוזה חמה וטעימה במשלוח עד לפתח הדלת בעזרת צוות עובדי המטבח וצוות מתנדבים.

מערך המתנדבים התגבש וקם במיוחד כדי לתגבר את האגפים וענפי השירות במשימות המשלוחים הרבות.

אז אפשר לומר שניסינו כבר הכול... וכבר על פתחה של שנת תשפ"א אנו ניצבים בפני אתגרים חדשים (סגר נוסף) ומקווים לנצלם ולהפוך אתגרים אלו להזדמנויות "להפוך את הלימון ללימונדה".

לסיכום אומר תודה רבה לכל העוסקים במלאכה מראשון העובדים ועד אחרון המתנדבים ולכבוד השנה החדשה אני רוצה לשלוח ברכות שנה טובה לכל חברי ותושבי חצור, לעובדי הקהילה - עובדים ומנהלי הענפים והאגפים וכל מי שבחר להתנדב ולעזור, בתקווה שבשנה הבאה נשב על המרפסת ונספור ציפורים נודדות.

יובל שדה

חינוך בתקופת הקורונה – שירה רום

שנת תשפ"א יצאה השבוע לדרך.

5 גנים בגיל הרך עם 125 ילדים

4 בתים בחינוך החברתי עם 180 ילדים, נערים ונערות

אחרי היכרות עמוקה עם ילדת השנה, "הקורונה", חווינו כולנו רגעים של אי וודאות, כפיפות להנחיות שמשתנות חדשות לבקרים, בידודים לבד וגם המון יחד. היו לא מעט אתגרים אך יחד עם זאת גם לא מעט רגעים של נחת. של בני נוער מגויסים ונרתמים לעזרה בחינוך בפרט ובקיבוץ בכלל, של צוותים מסורים שמגיעים ועובדים באהבה גדולה, של קיץ גדוש פעילויות שכולן מעשה ידי המדריכים (ללא יציאות החוצה וללא פעילויות חוץ) ועוד.

ובין כל אלו גם צצים מפעם לפעם מצבים בהם צריך לעצור הכל, להתמסר לאמונות ולהמשיך להתוות דרך שמבוססת על ערכים. כי הרי כולנו רוצים להוציא ילדים עצמאים, עם יכולת התמודדות לקבלת החלטות. כאלו שידעו להגיד לא ולהבחין בין טוב לרע. כזה היה הסיפור באילת, שהרעיד את אמות הסיפים של כולנו והיוטיובר ששיחק בתמימות הילדים, וההפגנות הגדולות בצמתים ובבלפור שמביאות אכפתיות ודאגה לעתיד לידי יוזמות למעשים ורצון לשינוי.

ובתוך כל זה אנו ממשיכים את עשייתנו המבורכת ונמצאים שם בשביל כל אחד לחוד ובשביל כולם, מבקשים לקבל את השונה ולחנך לסבלנות וסובלנות לאהבת האדם ולשיתוף פעולה.

ובתוך כל זה מביאים את עצמנו לעבודה ועושים זאת באהבה והמון נתינה.

אז נעים מאוד קורונה.

לרגעים אומר טוב שבאת, וטוב שנתת לנו לראות בגדול את הדברים הקטנים וטוב שהוצאת מאיתנו את כל מה שלא ידענו שקיים אצלנו

אבל נשמח שתלכי. תני לנו לחזור לרוגע ולהרבה רגעים של וודאות ולשגרה שהיא כל כך חשובה.

אני רוצה לברך בשנה טובה

את הקיבוץ כולו, ואת אלו העוסקים במלאכת החינוך ועושים יום כלילה למען ילדינו.

ומאחלת לנו שתהא שנת תשפ"א שנה רגועה ובריאה, בטוחה ומאתגרת במידת האפשר. שנמשיך להאמין בצדקת דרכינו ונדע ימים יפים של שקט ושלווה.

שירה רום

דבר התרבות / עפרה אוחיון ו. תרבות

השנה 2020, שלהי חודש פברואר. מפה הכל משתנה. חוסר ודאות גדול נופל על הגלובוס ובתוכו – עולם התרבות. הכל נעצר באחת. מה שתוכנן מתבטל מיידית וכולם נכנסים לסגר. עוברים כמה ימים טובים עד שההלם חולף וההבנה שצריך לעשות משהו מחלחלת. אבל מה? רכזי התרבות פותחים קבוצות תמיכה ברשת, עזרה מגיעה מבית (שוב תודה ענקית לשירה וסמדי!) והחג? – מה יהיה עם החג, 70 שנה של מסורת, שולחנות ארוכים ומסכת – הכל מתבטל! לוקחים נשימה.. ולאט לאט עולים קולות מהקהילה, מה היא רוצה.. מה היא באמת צריכה.. ומה יחזיר לאנשים קצת ביטחון. מאתגר – ללא ספק, טריטוריה חדשה לחלוטין בה כל הזמן נערמים קשיים – אבל גם מתגלים פתרונות. לארוך השנים הקיבוץ שלנו ביסס לו מסורות אין ספור. יש ביטחון באירועים האלו, הם מחזקים אותנו בתור חברה. נותנות לנו תחושה של מוכר ושל בית. היום אל מול הקורונה, אנו נאלצים לחדש אותן, לעדכן אותן ולעצב אותן לפי הנחיות שמתחדשות מידי בוקר. בצל המשבר שבו נמצאת המדינה שלנו, כלכלי וחברתי, עולם התרבות נפגע קשות ומנסה להרים ראש בכל דרך. כולם מתאחדים למקשה אחת ועוזרים האחד לשנייה. קבוצות המדיה של רכזי התרבות בכל הארץ שבמרכזם הקיבוצים תומכת האחת בשני ופותחת שיח פורה מצפון ועד דרום, מזרח למערב דתיים וחילונים מושבים ערים וקיבוצים. חיבורים נוצרים והיצירתיות והמקוריות בשמיים. אנחנו גמישים, נלמד לחיות עם ההגבלות והדלתות שנפתחות ונסגרות. ננסה דברים חדשים, יותר אינטימיים, יותר מ"שלנו" ואולי התקופה הזו, שוודאי גם היא תעבור- תיתן לנו את הערך המוסף: ש - לחיות בקהילה קטנה זה דבר גדול!
ש - תהיה זו שנה עשירה של עשייה מבית, של חיבור למקום ולאנשים.
ש - נדע להילחם על העתיד שלנו ולא נוותר – על הערכים – על התרבות!
שתהיה לכולנו שנה טובה – ורק בריאות!

עפרה אוחיון

לשנה החדשה/עידית ברק

לא בְּרִיָּצָה,
לא בנקישת עֵקְבִים.
לְהַבְטִיחַ
הַבְּטָחוֹת לְשָׁנָה הַחֲדָשָׁה,
בְּטַפִּיפוֹת,
בְּנַעְלִים רְכוֹת,
לְפַעֲמִים יַחְפִּים.

סיכום תחום הבטיחות לשנת תש"פ / חגי פלג

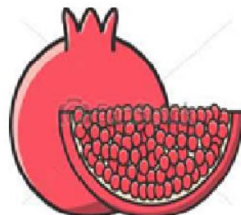
השנה המסתיימת ביום שישי זה עמדה בצילו של וירוס הקורונה הממשיך לתעתע בנו. המשמעות של נוכחות וירוס זה בחצי השנה האחרונה היא בראש וראשונה הקושי לתכנן ולבצע את תכנית הבטיחות השנתית, בשל השינויים שהוירוס כופה על שגרת החיים. הדברים אמורים בעיקר בתחום המחייב תכנון ותאום מראש ובין השאר הדרכות הבטיחות. האמור מתייחס להדרכות שנתיות בהגשת עזרה ראשונה, כיבוי אש, הדרכות חובה באשר לחובות עובד במקום העבודה, שימוש בציוד מגן אישי וכו'.

התחום המרכזי בו הוכנסו שיפורי בטיחות היה תחום בטיחות תנועת הולכי רגל ורכבים רכבי גולפי וקלנועיות במדרכות/ וכבישי הקיבוץ. תחום זה ממשיך להוות סיכון מרכזי ומוחשי לכל אוכלוסיית הקיבוץ. בחודש ספטמבר השקנו את קמפיין "נסיעה בטוחה ברכבים בקיבוץ" הכוונה להשריש את הנהוג הנפסד הבלתי חוקי והמסוכן בו הנהג/ת מושיב ילד על ברכיו תוך כדי נהיגה. תרבות זו חייבת להסתיים, עינינו הרואות גם קמפיין זה מתקשה להתרומם בשל הקורונה, אולם אנחנו לא נוותר.

ברצוני להסב את תשומת לב חברי וחברות חצור לחובת האחריות האישית בכל פעילות המתבצעת במרחב הציבורי, ריצה והליכה ספורטיבית בשעות הערב והחשיכה בדרכי הקיבוץ, מחייבת הצטיידות באפוד זוהר או פנס אזהרה למתאמן פעולה שתאפשר לנוהג ברכב להבחין במתאמנים מבעוד מועד וכך למנוע תאונה. אני חוזר על הדרישה להחנות רכבים במקום חניה מוסדר בלבד ולא להחנות רכבים על כבישים המשמשים תנועה מעורבת של הולכי רגל, רוכבי אופניים, עגלות תינוקות ורכבים לסוגיהם. התשתית בחצור חסרה, חסרות מדרכות להולכי רגל בחלק גדול מהקיבוץ. ההפרדה המתבקשת בין תנועה רגלית לתנועה מוטורית אינה ברית יישום. במצב זה כל טעות בשיקול הדעת של משתמשי הדרך, יוצרת סיכון מוחשי לתאונת דרכים. כושר השיפוט ויכולת ההתנהגות הנכונה בעיקר של ילדים ונוער עדיין חסרה ועלינו לשמור על סביבת תנועה רגלית ומוטורית בטוחה ככל שניתן.

למסד הקיבוצי יש תוכניות לשיפור המצב, אך הוא מוגבל בתקציב ואם נאמר שההתמודדות עם הקורונה (שוב הווירוס הזה) שאתו התחלתי סיכום זה חשף לא רק את מחדלי הממשלה בהתמודדות זו אלא גם את תרומת האזרחים בהתפשטות הנגיף. האחריות למצב לדעתי היא 50% הממשלה, 50% אזרחי המדינה. גם אצלנו בתחום הבטיחות, חלוקת האחריות דומה. אני שב ומדגיש את האחריות האישית של כל אחד מאיתנו להתנהגות נכונה ובטיחותית. אחריות זו היא קודם כל עלינו.

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה, שתהיה השנה הבאה שנת בטיחות ובריאות טובה לכולנו.

הכרות עם המנהל העסקי החדש - אייל דביר ראיינו: נגה דניאלי ורתם פלג

נפגשנו עם אייל דביר לשיחת הכרות עם סיומם של חודשיים בתפקיד, פגשנו אדם נחמד שמלא במוטיבציה לעשות.

מאיפה אתה מגיע אלינו?

אני מגיע מקיבוץ רגבים אליו הגענו בשנת 2011 בו בנינו את בינתו במסגרת פרויקט קליטה של 20 משפחות חדשות בקיבוץ.

מה אנחנו לא יודעים עליך?

יש לי שלושה ילדים מדהימים בגילאי 15, 12 ו 10. אני מאוד אוהב ספורט ומתאמן 4-5 פעמים בשבוע. בנוסף אני נגר חובב.

עד שנת 2014 עבדתי בהייטק כעשרים שנה בתפקידי ניהול בכירים בתחום התוכנה. בשנת 2014 נבחרתי לשמש כמנהל העסקי של קיבוץ רגבים ובמסגרת זו עסקתי בתחומי כספים, בנייה, תשתיות, חקלאות, יזמות, קרקעות ומנהל, מחלק חשמל, הובלת תהליך השיוך מתחילתו ועד סופו ועוד...

מאז בשנת 2018 נבחרתי בנוסף לתפקיד המנהל העסקי של קיבוץ להבות חביבה בו אני עדיין מכהן ועוסק באותם התחומים הרלוונטיים לתפקיד.

היום אני מנהל עסקי בלהבות חביבה וחצור במקביל.

מה אתה מביא איתך לתפקיד?

במהלך השנים רכשתי ניסיון רב בכל התחומים והיכרות אישית עם שלל הגורמים החיצוניים המעורבים והמשפיעים בכדי לקדם את מטרותיו ויעדיו של הקיבוץ בפעילויותיו השונות.

באופן כללי אני יכול לספר כי התחום העסקי בקיבוצים מרתק אותי ומכיל מגוון רב שלפעילויות הן בפן הפיתוח העסקי והן במיקסום הענפים המניבים הקיימים. עבודה זו משלבת כושר מנהיגות, יוזמה ותושייה, התמודדות עם בעיות ופתירתן, חזון וחדשנות, לקיחת סיכונים מחושבים והאצלת סמכויות.

מה אתה מתכנן לשנה הקרובה?

באופן כללי אני חושב שבחצור יש פוטנציאל גדול ויש פה עוד הרבה דברים לעשות.

יעדיי הינם לקדם את הקיבוץ בפן העסקי, מטרותיו ובעיקר הגדלת היקפי ההכנסות והרווחים שלו. אני חושב שחלק נכבד מהתפקיד כולל יצירת קשרים עם יזמים שיביאו את הכסף והקיבוץ יביא את המשאב וככה לייצר השקעות במינימום השקעה כספית של הקיבוץ ובאופן כזה הסיכון לקיבוץ נמוך יחסית.

יש דברים בקנה, בינתיים אני יכול להגיד שאנחנו מתכננים השנה לנטוע 300 דונם של אבוקדו ומצפים לפני בתוך שלוש שנים. בנוסף השנה ניטע עוד רימונים.

עוד בתוכנית לשדרג את מערכת הפנלים הסולאריים והוספת פנלים חדשים ככה נגדיל את התפוקה. בהזדמנות זו גם יתוקן הגג של האולם ספורט שניזוק כאשר הותקנו בזמנו הפנלים על הגג שלו.

מה מתקדם עם הליך השיוך?

מייד עם כניסתי לתפקיד התחלתי להכין את התיק למנהל. למעשה המנהל דורש צ'ק ליסט שזו רשימת דרישות שהקיבוץ צריך לעמוד בהן כאשר הוא מגיש את התיק למנהל, זה כולל רשימות אוכלוסייה, הכנות מפות בפורמט ספציפי שהמנהל דורש, מדידות בתים, רשימת כל הבתים שהולכים לשיוך. בסופו של דבר מכינים את התיק ומגישים למנהל ומתחיל פינג פונג עד שהכל לשביעות רצונו של המנהל.

מה הוא פרק הזמן שאתה מעריך לסיום ההליך?

זה תלוי רק בקיבוץ כי מעבר לנושאים הטכניים יש כאן את המהות שהיא לפי איזו החלטה מבצעים את השיוך קנייני או חלופת האגודה. זו החלטה מאוד משמעותית שמשפיעה על כל החברים ולכן זה לוקח זמן.

איך אתה מסכם חודשיים בתפקיד?

לשמחתי לא הייתי בבידוד אז עבדתי כל הזמן. חייב לומר שאני מאוד נהנה בחצור, למרות שזה קיבוץ מתחדש יש פה הרבה הווי והלך רוח של קיבוץ של פעם וזה מקסים בעיניי. החדר אוכל לדוגמה, נותן מענה חברתי, מקום מפגש.

יש לכם קיבוץ יפה ומטופח רואים שאתם משקיעים הרבה בנראות של הקיבוץ.

מבחינת התפקיד, נכנסתי לעניינים ואני כבר מתרכז בעשייה.

מה החזון שלך?

למקסם את הענפים הפעילים מבחינת רווחים ופעולות וליצור נכסים מניבים חדשים לקיבוץ.

מה נאחל לך לשנה החדשה?

להנות ולהצליח בתפקיד.

שנה טובה לאייל וכמובן המון בהצלחה בתפקיד.

מדור ארכיון ונוסטלגיה

שינוי אדרת, או ... איך שגלגל ...? / ג'י הורוביץ מתנדב בארכיון

ארכיון הקיבוץ מבקש לשמור על הזיכרון הקיבוצי. הוא אוסף, ממין, מקטלג, וגם שומר חומרים – גם גשמיים וגם דיגיטליים – כדי להנגיש את תולדותינו לדורות הבאים. לא פעם הנבירה בהיסטוריה מראה לנו שדברים משתנים הרבה פחות מאשר נראה. מתברר שאצלנו בידוד, למשל, איננה תופעה חדשה. מתוך מונחון שכתב גדעון שהתפרסם ב-“על התל” של חג ה-50 (1996) אנחנו קוראים:

איזולציה (בידוד) - הכנסת ילד שהיה חולה בשפעת קלה (38 מעלות חום) לחדר מבודד ואטום עד שיחלים.

ואכן, לפי אבן שושן מדובר במילים נרדפות:

איזולציה נ' [צרפחית: isolation] 1, בידוד, מניעת מגע עם האל: איזולציה של החולה במחלה מדבקת. איזולציה של הפושע המועד. 2, [בחשמלאות] חומר-בידוד: תרסינה וגימי הם חמרי איזולציה טובים. – [איזולציות]

בידוד, °, **בידוד** ז' [מן בוד, בידד] 1, הסרדה והבדלה: “בידוד ובידוד של העיר משרים בתוכה מעין שבתון של ערב יום-טוב” (ליסיצקי, תולדות 252). בידודו של החולה במחלה מדבקת. 2, מניעת מעבר תשמל או חם בחומר מסוים: זכוכית,

למרבה הצער, היום לא מדובר רק ב-“שפעת קלה”. כמו המילה “איזולציה”, הקורונה היא בינלאומית. אבל עם השנים מצאנו מילה בעברית שדרכה נוכל לשמור על ריחוק.

הארכיון מאחל שבקרוב נוכל לאחסן גם את המילה “בידוד” לתוך ארגזי הזיכרון שלו.

מקורות היסטוריים על בידוד ומגפות בחצור –

הארכיון בפייסבוק - <https://tinyurl.com/archive-bidud>

שְׁנָה טוֹבָה

ברכה מקובלת לימים
שלפני ראש השנה היהודי.
איגרת שנה טובה; גלויה או
כרטיס מעוטרים הכוללים
את הברכה "שנה טובה".
יש המוסיפים או מחליפים
בברכת "שנת בריאות",
"שנת הגשמה" וכדומה.

פעם והיום / משפחת דניאלי

פעם היינו בולעים קפסולה,
היום הקפסולה בולעת אותנו.

פעם רמזור היה רק בצומת, או במקפיא של הקרטיבים,
היום הוא סוג של אישור לצאת מהבית.

פעם עבדנו בצוות הווי ובידור,
היום אנחנו שומרים על הווי בבידוד.

פעם להשתמש במרפקים היה קצת תוקפני
היום המרפקים הם החיבוק החדש.

פעם להיות חיובי היה דבר טוב,
היום השאיפה היא להיות שלילי.

פעם היינו אומרים שיהיה בסדר,
היום אנחנו שומעים שיהיה בסגר.

קורונה OUT & IN
(נכתב בסגר הראשון של הקורונה) - לארי רפפורט

OUT	IN
להיכנס לרכב ולנסוע ב- WAZE	להישאר בבית
ממלאים דלק באופן קבוע פעם או פעמיים בשבוע	בקושי ממלאים דלק במכונית
דיאטה	שיש ארוחות ביום
טיולים לגליל ולנגב	טיולים למקרר בבית
לקום בשש או בשבע בבוקר וללכת לעבודה	לקום בשעה 11:00 בבוקר ואחר כך שני"צ
לתכנן את היום כולו באופן מדויק ולהגיע לכל מקום בזמן	לא לדעת מה השעה
	לא לדעת את היום של השבוע
	לא לדעת את התאריך
	לא להיות מודאג שלא יודעים את השעה היום או התאריך
לנסוע למקום העבודה	עבודה מהבית ב- ZOOM
מעליות	מדרגות
החיבוק	המרפק
מחבקים ומנשקים את הנכדים	מנפנים שלום לנכדים ממרחק של 3 מטר
לראות פיזית אחד את השני	קשר עם אנשים ב- Zoom, Skype ו- WhatsApp
גילוח, תספורת, צביעת שער וקוסמטיקאיות	פחות תשומת לב למראה החיצוני שלנו
מכנסיים רגילים	מכנסי טרנינג ופיג'מה
מכון כושר	התעמלות בבית
ללכת לסרט	טלוויזיה ו- NETFLIX
אוכלים גם במסעדה	אוכלים רק בבית
קפה רק בבוקר או פעמיים ביום	קפה בכל שעה של היום
כניסה חופשית לסופר	מדידת חום ומסכה כדי להיכנס לסופר
סתם להיכנס לכל מקום	מדידת חום בכניסה לכמעט כול מקום
הליכה בחוף הים	הליכה לבית מרקחת
להשאיר את הכלב לבד בבית כל היום	הליכה עם הכלב בכל שעות היום
הזמנת משפחה וחברים הביתה	הזמנת משלוחים הביתה
לא להיות מודאג מכמה מלוכלך הבית	מחטאים כל דבר בבית
לשיר למישהו יום הולדת שמח במסיבת יום הולדת בביתו	לשיר לעצמך יום הולדת שמח בזמן רחיצת ידיים
מחפשים הצגה טובה או טיול מעניין	מחפשים במרץ ביצים, נייר טאולט ומסכות

מדור אישי

ראיון עם דורון זקצר על מה שהיה ומה שיהיה ועל הרבה אופטימיות ונתינה אין סופית

ראיינה: רתם פלג

לפני כשנה וקצת יותר, החסרנו כולנו פעימה כששמענו על התאונה של דורון. דורון, אדם אהוב ומחובר כל כך לקהילה, הצליח וממשיך לייצר סביבו שיח של אופטימיות, עשייה ונתינה גם ברגעים קשים מאוד. כשהראיון לעל-התל נקבע, עוד לא ידענו שדורון יהיה חולה הקורונה השני בקיבוץ חצור, אבל אנחנו שמחות שדורון הבריא ומרגיש טוב 😊.

אז מה בעצם קרה?

ב- 22/4/2019 היינו בטיוול עם בני דודים שלי שלושה ימים בדרום. התוכנית הייתה ביום הראשון להגיע לגבי פרס אבל אז שמענו בחדשות שייתכן שיהיו שיטפונות. שינינו את התוכנית והלכנו לעשות את המסלול רק יום אחר כך, כדי לא להסתכן סתם. ובאמת יום אחרי היה מזג אוויר יפה והתחלנו את המסלול, היה יום מושלם.

המסלול יפיפה, סיימנו להתרחץ בגבים ועלינו את העלייה התלולה, שאחריה יורדים לחניה במדרון מתון. בעודנו עולים בעליה התלולה, חברה של בן דוד שלי נתקפה בפחד גבהים והתוכנית הייתה שכולנו נעלה למעלה ומישהו ירד להביא אותה ולעזור לה, אם היא לא תצליח להתגבר על הפחד, מי שעוזר לה פשוט יחזור איתה אחורה את כל המסלול.

סיימנו כולם לעלות, התנדבתי לרדת חזרה אליה, בשביל לחזור איתה את המסלול עד ההתחלה. כבר בתחילת הירידה התנתקה אבן מהשביל, איבדתי שיווי משקל ונפלתי. הרגשתי שאני רואה את התהום. ידעתי ישר שאין צפי לסוף טוב. ומיד החלטתי שאני לא מאבד את ההכרה ושאני נשאר בחיים וחוזר למשפחה שלי. הרבה דברים אני לא זוכר, אבל את ההחלטה הזו אני זוכר בבירור.

הנפילה

אחרי שהאבן התנתקה, התגלגלתי למטה לאורך 15 מטר בשלושה גלגולים, חטפתי מכות וכולי נחבלתי מאבנים. שברים ב- 10 צלעות, כל עצמות הפנים נשברו, מכות יבשות בכל הגוף ומכות פנימיות. פתחתי את הראש, והמכה הכי קשה מבחינתי הייתה שהבנתי שאני לא מצליח להזיז את הגוף, מה שאומר שכנראה יש פגיעה בחוט השדרה (מה שהתגלה אחר כך בבית החולים כקרע מלא בחוט השדרה).

הייתי בהכרה כל הזמן. שכבתי למטה, בן דוד שלי שראה את הנפילה, רץ אלי ושם לי חולצות על הראש בשביל לעצור את הדימום ואז התקשר למשטרה ולמד"א. במקרה לגמרי מתנדב של מד"א שהיה בתחילת הטיוול, קיבל את הקריאה, הגיע והתחיל לתת לי העזרה ראשונה.

בנוסף, פתחו קריאה ביחידת חילוץ "ערבה" ומתנדב שהיה בצומת הערבה הבין כי המצב לא טוב לפי התיאור והגיע מהר לעזרה הוא הזניק מסוק עוד לפני שהגיע אלי, רק מהתיאור של המצב שלי. ככה הרווחנו זמן יקר והמסוק כבר יצא מפלמחים.

בזמן הזה אני במלחמה לא לעצום את העיניים. זה נורא מפתה ואני כל הזמן נלחם לא לעצום ולא ללכת לישון. מצד אחד כאבי תופת ואני מרגיש בגב כמו שננעצות לי חרבות, נכנסות ויוצאות ואני ממש זוכר את המלחמה לא להירדם ומה שהחזיק אותי היה להסתכל על ענן למעלה וידעתי שמשם יבוא המסוק, וכל הזמן הסתכלתי מתי הוא מגיע. אמרתי לבן דוד שלי שאני לא אלך יותר ושאם לא יגיע מסוק במהרה, אני גם לא יצא מזה בחיים.

בזמן ההמתנה למסוק היו איתי 4 חברה: בן דוד שלי, המתנדב של מד"א, מתנדב מיחידת חילוץ ערבה ובחור בשם משה.

כשהגיע המסוק החבר'ה של 669, התחילו לטפל בי והבינו שאי אפשר להסתכן ולטלטל אותי לפני ייצוב המצב, היה קושי גדול להחליט איך יעלו אותי למסוק מבלי לעשות נזקים נוספים. רופא של היחידה ירד למטה לטפל בי והוחלט שלא לתת לי תרופות נגד כאבים בגלל הפגיעה בראש (הראש היה פתוח), אני זוכר את הכאבים. העלייה למסוק הייתה מורכבת כי היו רוחות חזקות שטלטלו את האלונקה והיה צריך להחזיק אותה שלא תזוז. בסוף הצליחו להעלות אותי למסוק ואני זוכר את הכאבים עד סורוקה (טיסה של 20 דקות). לבית החולים הגעתי בהכרה, בכניסה לבית החולים חיכה לי צוות של 15 איש, הצלחתי להגיד את השם שלי ומייד לקחו אותי לניתוח חירום. סגרו את הראש עם מלא סיכות והייתי יום וחצי מורדם.

אחר יום וחצי העירו אותי והדבר הראשון היה שרצו לבדוק אם יש פגיעה מוחית. אח שלי היה לידי. שאלו אותי אם אני מזהה אותנו. זיהיתי אותנו. והדבר הבא שאמרתי להם הוא שעוד שלושה ימים יש לי מילואים ואיך אני מודיע לשלישה שאני לא מגיע. זכרתי היטב שלרס"פ נולדה ילדה והוא היה צריך לצאת לחופש ואני הבטחתי לו שאני מחליף אותו והייתי טרוד מזה שעכשיו אני לא יכול להגיע.

בהתחלה היה לי קשה לדבר וכתבתי על לוח וטוש והזה היה קשה כי היה קשה להזיז את הידיים, אבל הצלחתי לכתוב למשפחה שלי שאני אוהב אותם.

לאחר כמה ימים, הגיע הרופא לבשר לי שהקרע בחוט השדרה ישאיר אותי משותק, אבל אני בתוך תוכי כבר הבנתי את זה לבד ששכבתי וטיפלו בי בשטח. שאלתי שאלות "קיטבק" בשביל התקווה הקטנה ביותר, אבל בפנים כבר ידעתי לבד.

ברגע הזה כבר היה לי בירור איך יראו החיים שלי וכל הזמן העסקתי את עצמי במחשבות. כשהרופא נכנס באותו יום, השמיים לא נפלו עלי, כי מבחינתי השמיים נפלו כבר כששכבתי שם בשטח.

באיזשהו שלב הגיעו לבקר אותי החברה שפינו אותי מ-669 והטייסים והיה לי מאד חשוב להגיד להם תודה בפנים. המתנתי לביקור ולמרות הכאבים מההתרגשות, בבוקר הביקור, כאילו לא הרגשתי אותם.

שלושה חצי שבועות הייתי בסורוקה. עברתי שם את הניתוח הראשון, הייתי מלא במשככי כאבים, סבלתי כאבי תופת והרגשתי שאני בגיהנום. המורפיום לא עזר וכל נשימה או עיטוש היו כואבים. הייתי מרוסק מבפנים וכאב לי אפילו לבכות. לנשום הרגיש כאילו זרקו לי רימון לתוך הגוף. חוסר היכולת להזיז את הגוף מלבד הידיים היה ממש קשה והייתי מחובר לצינורות בכל מקום. היו רגעים שממש רציתי למות. הרגשתי שהחיים שלי הפכו להיות סצנה בסרט על בית חולים.

כל התקופה בסורוקה הייתי במן אפ אנד דאון ולפעמים הרגשתי שמספיק לי, שדי.

את הילדים ראיתי פעם ראשונה אחרי שבועיים. זה היה רגע שהוציא ממני הכל, את כל הרגשות. כל הזמן חשבתי איזה אבא אני הולך להיות, מה אני יכול לעשות עכשיו. האם הם יתביישו בי? הייתי עסוק בשאלה איך אבנה דינמיקה איתם. כבר ששכבתי על האדמה זה העסיק אותי איך המשפחה שלנו תהיה מעכשיו.

כשהייתי מאושפז בסורוקה היה יום הזיכרון. מאז שאני זוכר את עצמי לא החמצתי את הטקס באשדות יעקב (הקיבוץ בו גדלתי). בן של בן דוד נהרג במלחמת לבנון השנייה וחבר טוב שנהרג באסון המסוקים ולעולם אני לא מחמיץ את הטקס. ידעתי שהשנה אני לא אוכל להגיע לקיבוץ, אבל החלטתי שאני יורד ללובי של בית החולים ולא משנה כמה כואב לי. היה טקס מאוד מרגש ועוצמתי הגוף היה בסורוקה אבל הלב באשדות יעקב. שוחחתי עם המשפחות בטלפון.

לשמור על קשר

נפתחה קבוצה בוואטצאפ שנקראה – "בילוי נעים".

בקבוצה דאגו שיהיה לי מלווה 24/7 בשביל לעזור ולהוריד עומס מהמשפחה. אחותי ניהלה את הקבוצה שהלכה וגדלה והרבה אנשים ממעגלים שונים בחיי, התייצבו ועזרו באמת מכל הלב. הקבוצה קיימת עד היום וגם עכשיו בשיקום, הם ממשיכים ללוות אותי ולקחת אותי לטיפולים. הם עוזרים הרבה.

"ד"ש מדורון" – הייתה קבוצה נוספת שנפתחה למי שמתעניין ורוצה לדעת מה שלומי, כי לא יכולתי לענות לכל מי שמתקשר.

השיקום

לאחר שלושה וחצי שבועות בסורוקה עברתי לשיבא, כשסברו שמצבי התייצב מספיק בשביל לעבור מטיפול נמרץ בסורוקה לשיקום בתל השומר. אבל כשהגעתי לתל השומר היה לי קשה לנשום ולתפקד והבינו שבעצם יש בעיה עם הקיבוע שיש לי בגב והכניסו אותי לניתוח השני, הפעם בשיבא.

במהלך הניתוח מצאו שהריאות שלי מלאות בנוזלים והמנתח לא הבין איך הצלחתי לתפקד ככה.

אחרי הניתוח חזרתי לטיפול נמרץ שם ניקזו לי את הנוזלים מהריאות. אחרי שלושה ימים עברתי למחלקה האורתופדית ולאחר מכן למחלקת שיקום נירולוגית.

בשיקום נירולוגי הייתי מאושפז 8 חודשים והתחלתי לבנות את עצמי מאפס. בהיבט האישי הייתי צריך ללמוד לעשות את כל הפעולות מהתחלה. כשהגעתי למחלקה הודעתי לרופא שב- 10/8/2019 יש טריאתלון בקיבוץ ושאני חייב לצאת הביתה בתאריך הזה. ענו לי שאין סיכוי ושזה לא יקרה. אבל אני אדם עקשן עם כח רצון ואני לבת שלי הבטחתי שאגיע לטריאתלון.

לצורך כך התאמנתי במיוחד על כניסה ויציאה מהרכב, על מנת שכאשר יגיע אוגוסט אני אהיה כבר מוכן.

בשיבא לא כל כך רצו לתת לי לצאת, אבל הסכימו לביקור קצר.

הגיע אוגוסט, שבוע לפני הטריאתלון החלטנו לעשינו נסיעת מבחן, ואני הגעתי לביקור ראשון בשכונה, בשבת אחר הצהריים. פתאום היכה בי כמה התגעגעתי לקיבוץ, לבית שלי, למשפחה ולשפיות. זה היה מאוד מציף להיכנס הביתה. למדתי להעריך פעולה כל כך בסיסית, של להיכנס לבית של עצמי. בערב חזרתי לשיקום אבל שמחתי שנסיעת המבחן עברה בהצלחה ושיש לי עוד שבוע עד לטריאתלון.

שבוע אחר כך חזרתי והפעם לטריאתלון! שמחתי שהצלחתי להגשים את המטרה שלי ובעיקר לעמוד בהבטחה שלי לבת שלי.

זה היה מבחינתי רגע מכונן לראות את עפרי בטריאתלון ואת כל האנשים שהיו בברכה בטקס.

למעשה כל התקופה של השיקום בשיבא הייתה כמו להיוולד מחדש. כל פעולה למדתי מחדש, רק בצורה שונה, לא סתם להרצאה שלי קוראים ממטר 80 למטר 30. זה היה מסע ולצידי היו אנשים מדהימים. אבל המסע הזה היה גם עם הרבה רגעים קשים והייתי צריך לגייס כוחות. הצוות בשיקום מורכב מאנשים מדהימים ופתאום שמתי לב כמה קשה הם עובדים וכמה לא מעריכים אותם. אני לא בטוח שהייתי שורד שם בלעדיהם. הבנתי כמה אנשי כוח עזר, שאפילו לא ידעתי מה העבודה שלהם, חשובים, וכמה הם עושים בשבילי ולמעני.

האם הניסיון שלך בעבודה עם עמותות של נכים סייע לך כאשר הפכת להיות נכה?

ליוויתי משפחות בסיטואציות הכי קשות, ראיתי איך הם מגייסים כוחות, איך הם מגיבים.

כל משפחה מגיבה אחרת. במשפחה אצלי הייתי הכוכב הראשי. אני תמיד מחפש את הטוב. אני יודע שזה נדוש אבל אגיד את זה בכל זאת. אני תמיד מחפש את הטוב וזה לא השתנה גם אחרי הפציעה שלי. למרות שהיו רגעים במהלך השיקום שהרגשתי שזהו, שנגמרו לי הכוחות. רגעי השגרה היו בעיקר בפעולות שהיו פעם פשוטות ועכשיו הן "אופרציה" שלמה, והיו רגעים שזה שבר אותי.

גם כשהייתי באשפוז, המשכתי בעשייה. ארגנתי "מספרה ניידת" היה זה יום בו הגיעו ספרים לעשות תספורות למאושפזים, ארגנתי ערב שירה בציבור עם שרל'ה שרון, ארגנתי ערב על האש שנימי האלוף תפעל בעזרתם של משפחת אוהיון ועוד חברים מחצור, התחלתי מיזם החלפת ספרים בין המאושפזים, הייתה הופעה של מיטל הוכמן עם להקת "הרוקברי סיסטרז". אנשים הגיעו לכל הפעילויות וזאת היה הצלחה. כל הפעילויות נערכו על ידי מתנדבים ואין ספק שהעשייה נתנה לי סיפוק והעניקה לי כוחות. הרצון לעשייה לא השתנה, כמו שאמרתי, נדוש.

בשיבא אפילו רצו שאני אשאר לעבוד שם בתור פרויקטור. בפרידה ממני שהציעו לי לחזור לשם בתור חלק מהצוות. אני מקווה ומתכנן להשתלב שם בתום השיקום שלי, כי יש לי הרבה רעיונות

ומחשבות איך אפשר לשפר ולהועיל למטופלים בתוך בית החולים בתקופת השיקום, הפעם גם מניסיוני האישי.

החזרה הביתה

בהתחלה מאוד פחדתי מהלילה הראשון שאשן בבית. בשיקום מעודדים אותך לצאת כי זה ממלא בכוחות חדשים, אבל יש איזה פחד שעובר בכל מי שמאושפז בשיקום וזה הפחד מהלילה הראשון לבד בבית.

לקח לי הרבה זמן לאזור אומץ לבוא לישון בבית. אבל שמת לי מטרה לישון בראש השנה בבית. אחרי הפעם הראשונה כבר היה לי הרבה יותר פשוט. בדצמבר התחילו לדבר איתי על חזרה מלאה הביתה ואני כל הזמן רציתי להתאמן ולהשתפר ולנצל הכי הרבה מהזמן שנשאר לי בשיקום.

ב- 02/01/2020 הצוות בשיקום החליט שאני יכול לחזור הביתה. היה יום מרגש. עשיתי מסע בשיבא. עברתי בין כל האנשים שעברו איתי את התהליך להגיד תודה ונסעתי הביתה.

המשקפיים שלי עכשיו הן אחרות

דברים שפעם לא הייתי שם אליהם לב ואולי אפילו היו שקופים בעיני, היום אני הרבה יותר ער אליהם.

אני עושה היום הרצאות הנקראות – מגובה 180 לגובה 130.

המטר שלושים – נותן עוד שכבה של אובייקטים. היום בתור אדם נכה אני רואה את הדברים אחרת, לא רק כמטפורה, גם בפועל, אני רואה בור במדרכה אחרת, אני רואה חיפושית, אני פשוט רואה אותם מגובה אחר.

בהרצאות אני מספר את הסיפור של מה קורה לאדם שהופך להיות נכה איך החיים מתהפכים ואיך מחזירים את הדברים לעצמך מחדש.

לאחרונה עשיתי הרצאה ברשת הקיבוצית, והרגשתי שהרבה אנשים נחשפים לראשונה, לעולם הנכים דרך הסיפור שלי.

האופטימיות לא נפגעה. אבל רכבת ההרים ממשיכה לנסוע ולפעמים אני למטה ולפעמים אני למעלה. אני מקווה שאני אגיע מהר למצב קבוע אבל יש לי עוד דרך ארוכה עם השיקום.

ועכשיו קורונה

מצחיק שכמה שנשמרתי מהקורונה, בסוף נדבקתי דווקא מאחותי שבאה איתי לשיבא.

כמה ימים אחר כך בדרכי לבריכה, קיבלתי ממנה הודעה שהיא נמצאה חיובית ונכנסנו כולנו לבידוד.

עשיתי בדיקה ונמצאתי גם אני חיובי. הרופאים מאוד חששו בגלל שאני בקבוצת סיכון, אבל עברתי את זה בקלות. הצטערתי על האנשים שנכנסו לבידוד בגללי.

התוכניות שלי לעתיד

כבר באשפוז בסורוקה חשבתי על זה שאני רוצה לעשות ולהכיר תודה לכל הגופים שהיו קשורים בהצלת החיים שלי. זה התחיל בהרמת כוסיית בטייסת. ביקשתי להיכנס ואמרתי להם שהם לא מכירים אותי, אבל הם הצילו אותי ב- 22/04/2019 ואני מבקש להגיד כמה מילים. אמרתי להם שבטח כשהם מפנים פצוע, הם אף פעם לא יודעים מה קורה אתו בסוף, אז הנה אני אחד כזה ועכשיו הם יודעים שנשארתי בחיים בזכותם.

השנה אני מתכנן לעשות את זה ב-669. בנוסף חלק מהרצון שלי הוא להתנדב בטיפול נמרץ בסורוקה ובשיקום הנירולוגי בשיבא.

ביום 17/10/2020 אני עורך ערב לכל מתנדבי חילוץ ערבה ובנות/בני זוגם וגם הם פעם ראשונה ישמעו ממני על הדרך שעברתי. גם הם, כמו הטייסים, בדרך כלל לא סוגרים מעגל עם האנשים שהם מטפלים בהם בשטח ולא יודעים איך הסתיים החילוץ.

עוד לא סגרתי את כל המעגלים, אבל אני מתכנן לעשות זאת.

אני הולך לעשות גם ערב תודה לכל מי שעזר ותמך. רק לדבר על זה, זה לא מספיק, צריך גם לעשות מעשים.

המכונאי המוסק שחילץ אותי, ערן דוכס ז"ל, נפטר באופן פתאומי מדום לב. היו לי הרבה שיחות אתו לפני כן, הוא היה אדם מדהים. כשהוא נפטר היה לי שוק גדול. החלטנו בשילוב עם הטייסת לעשות כל שנה משהו לזכרו.

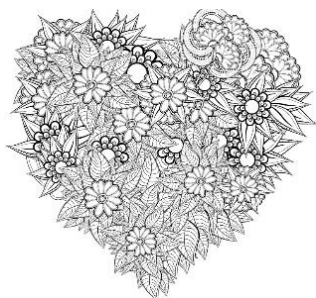
געגועים ואיחולים

אני מתגעגע למפגשים ספונטניים על המרפסת ובמדרכות בקיבוץ, מתגעגע לעבודה בגינה ולטוס לחו"ל.

לא התגעגעתי לספורט וגם לא הייתי ספורטאי, אבל עכשיו אין ברירה והתחלתי לרכב על אופני ידיים.

האופי נשאר אותו הדבר, יש הבנה של המורכבות ושל איך להתנהל באופן אישי ובאופן כללי במדינה, יש לי הרבה רעיונות ואני בטוח שאני אהיה עסוק בעשייה חיובית למען האחרים.

אני מאחל לעצמי בריאות ושגרה לשנה הבאה.

ימי קורונה - מיומנה של אורית שדה

18.3.2020 - יום רביעי

בוקר טוב יקירתי! מה שלומך הבוקר? קמת? מרגישה לא רע? אולי אפילו טוב? פתחת את הדלת? אמרת בוקר טוב לעולם? אני פתחתי את החלון של הדק ואמרתי בוקר טוב לעולם, לשמש, לרוח, לפרחים שבעציצים, לירוק שבחוץ ולכל הקיבוץ. בקול רם. אני מקווה שמישהו שמע ואם לא אז אני שמעתי. וזה הכי חשוב! אז אני מספרת לך. ואם מישהו צחק, אז הצחוק בריא!!! והנה אני איתך ומאחלת רק בריאות ושתרגישי

טוב. נשמור על קשר !!!!

25.3.2020 - יום רביעי

בוקר טוב לך יקרה שלי. יש משהו בקורונה הזאת שעושה אותנו יותר סבלנים, יותר אוהבים, יותר מבינים, יותר רכים ויותר ידידותיים אחד לזולת. ויש גם פחות! פחות עצבנים, פחות מתרגזים על שטויות ואפילו פחות מפחדים ודואגים. אני יכולה לפחד ממה שבשליטתי אבל אם אין לי שליטה על זה אז "מה שיהיה יהיה". ורק דבר אחד נשאר לנו הוא לציית להוראות ולשמור על עצמינו. ואם הקורונה לא "תהרוג" אותנו אז געגועים לחיבוק של הנכדים. למזלי הרב אני רואה אותם מדי יום וזה מה שמדרבן אותי לעשות הליכה מסביב לשכונת הכרם. אז שיהיה לנו יום נעים, תהיי נחמדה לעצמך ולעולם כולו והעולם יהיה טוב איתך. באהבה אורית.

8.4.2020 - יום רביעי - ערב חג

אז יש לנו פסח!

השמש מחייכת הבוקר, הבית נקי, השולחן מסודר ואני מקולחת, מאופרת ומריחה טוב! עצוב לשבת סביב שולחן הסדר בלי משפחה ובלי כל הקיבוץ. מה שבטוח שכל מי שאני רוצה נמצא עמוק

בליבי והלב שמח

13.4.2020 - יום שני

בוקר טוב לך חמדתי!

לאיזה ימים מעניינים הגענו! אני לא צריכה לקום בבוקר. **אני רוצה!**

אני לא צריכה להתלבש יפה! **אני רוצה!**

אני לא חייבת להכין קפה. **אני רוצה!** אני לא מוכרחה להכין ארוחת צהרים. **אני אשמח!** אני לא חייבת לשטוף את הכלים!

ציון שוטף!!!!

ואני הכי רוצה לשבת בכורסה ולכתוב לך. אז אחרי התעמלות עם אברי גלעד לקחתי לי פסק זמן (בכל הזמן הפנוי שיש לי) ואני איתך. איך עוברים עליך הימים האלה מלאי פנאי? תשבי ותכתבי או לי, או לעצמך, או פשוט בשביל לכתוב. לפני הקורונה מצאתי קופסא עם יומנים שלי מלפני 60 שנה! מגיל 15 וחצי ועד שהתחתנו. מה אגיד לך???

ט ל א נ ו ב ל ה

הייתי מרותקת לקריאה וגם ציון קרא את זה בעיון רב. אז כדאי לכתוב!!!!

עוד מעט נלך לראות את הנוריות פורחות. אשלח תמונות. שיהיה לך יום הכי טוב בעולם. באהבה אורית.

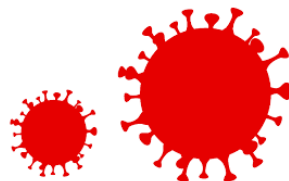
5.5.2020 - יום שלישי

פלנטה "החיים" חוזרת למסלולה!

למדנו משהו על קצב החיים! איך לקחת הכל בפרופורציה ואיך להתייחס לדברים הקטנים שלא יחסנו להם חשיבות ואלה שבעצם יכולים לשמח או לעצבן או לעניין אותנו. למדנו את עצמינו ועל עצמינו. ואני ראייתי שאם אני כותבת לך ומתייחסת אליך, אני מקבלת יחס בחזרה. ומה יותר חשוב לנו מלהיות קיימת, בריאה, חיה ונושמת! וגם שמישהו יאהב אותי/אותך!

אתמול פינקתי את הנכדים שבקיבוץ בארוחת ערב נעימה וטעימה. כל כך התגעגעתי! מקווה שבקרוב נחזור גם לפעילות של הגמלאים ואז נדע שחזרנו לעצמינו! ונקווה שלא תבוא עוד נגלה!

אורית

ראיון עם אמה מוצ'ניק, חולת הקורונה הראשונה בקיבוץ, כל מה שרצינו לדעת ולא היה לנו את מי לשאול

ראיינה: חן הלפר וייסמן

בתאריך ה- 30/07/2020 נפל דבר בקיבוץ. התגלתה חולת הקורונה המאומתת הראשונה בחצור. אם עד תאריך זה הרגשנו שהמגיפה לא חודרת את השער הצהוב, מאותו הרגע הכל השתנה והבנו שגם הפנינה הירוקה שלנו לא חסינה.

האמת היא שכולנו הרגשנו שזו רק שאלה של זמן עד שזה יקרה, אבל שום דבר לא באמת מכין אותך לרגע הזה שאתה מכיר מקרוב (ואפילו מקרוב מאוד) חולה קורונה.

כולם אומרים שצריך להוציא מהלימון את הלימונדה, ואנחנו אומרות שזו הזדמנות מצוינת לפגוש פנים מול פנים (עם מסכה כמובן) חולה מאומתת שהחלימה ולשאול אותה את כל מה שכולנו רצינו אבל לא העזנו. או שפשוט לא היה לנו את מי לשאול...

את אמה ועדין אנחנו פוגשות כמעט חודש אחרי שהחלימה, היא מרגישה מצוין ונכונה לענות על כל השאלות שלנו.

אז איך זה מרגיש להיות חולת הקורונה הראשונה בקיבוץ?

מצד אחד זה מפחיד קצת. יש פחד שאולי הדבקתי מלא אנשים. מצד שני זה משמח ומרגש! זה משמח להיות הראשונה בקיבוץ, הראשונה בצפית. להיות ראשונה במשהו זה תמיד משמח...

איך גילית שאת חולה? הרגשת תסמינים?

היינו בארוחת שישי והייתה מישהי מהמשפחה שכמה ימים אחרי הארוחה לא הרגישה טוב. היא הלכה להיבדק וגילתה שהיא חולה. אחרי שהיא קיבלה תשובה חיובית אנחנו הלכנו להיבדק.

עדין מספרת: עשינו את הבדיקה ב-19:00 בערב. ב-12 בלילה התחילו להגיע תוצאות. כולנו יצאנו שליליים ורק אמה יצאה חיובית. כולנו היינו ערים חוץ מאמה שישנה ולא הייתה מודעת לכל הסערה... לא ישנתי כל הלילה כי פחדתי שמישהו יגיד לה לפני שאנחנו נגיד לה. בעצם המון אנשים ידעו שהיא חולה לפני...

אמה מספרת: אני ישנתי ולא ידעתי כלום... היו לי מלא טלפונים אבל לא שמעתי כלום הוא היה על השקט. קמתי בבוקר וראיתי את אבא שלי הולך הלוך חזור בחדר עם מסכה ולא הבנתי מה קורה. הוא ניגש לי לטלפון ואז התיישב ואמר לי שאני היחידה שיצאתי חיובית.

בכיתי ממש... ואז נכנסנו לבידוד.

כמה אנשים הכנסת לבידוד?

157 אנשים! מתאמנים מהמחנה אימונים של הבדמינטון, חבר'ה מהמתנ"ס, מפיקים של הסרט של המתנ"ס, משפחה, ילדי גן ניצנים וההורים שלהם, אנשים שהיו בברכה...

איך עבר הבידוד?

אני הייתי כלואה בחדר שלי לבד והיה לי שירותים ומקלחת משלי. שאר בני הבית היו בבידוד בשאר הבית והם הסתובבו בבית עם מסכות וכפפות.

לא יצאתי בכלל מהבית, אבל הוצאתי את הראש מחוץ לחלון לפעמים...

הביאו לי אוכל ומים בכלים חד פעמיים והניחו לי בשרפרף מחוץ לחדר. עשיתי המון יצירות, היה לי מחשב והעברתי את הזמן איכשהו... היה משעמם.

הרגשת תסמינים?

לא היו לי תסמינים בכלל הרגשתי רגיל. החום הכי גבוה שהיה לי היה 37.0 אחרי מקלחת...

הייתה לי קופסת מסטיקים ליד המיטה וכל לילה הייתי מריחה לבדוק שיש לי חוש ריח וטעם.

עדין מספרת: כל היום היינו אומרים לה: "תמדדי חום!", "יש משהו?" "מרגישה חוש ריח וטעם?"
"עשיתי לה מסדר ניקיון כל יום ב-19:00 בערב. כל ערב אני מעבירה מטאטא וסמרטוט בכל החדרים,
אצל אמה לא יכולתי אז הכרחתי אותה לעשות. נתתי לה מטאטא, סמרטוט, מגב... למדה לנקות,
מה קרה?!"

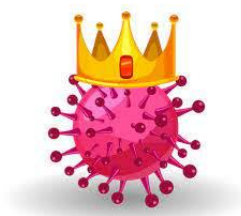
קיבלת תשובה שלילית? איך ידעת שהחלמת?

בעיקרון לא הייתי צריכה לעשות עוד בדיקה. סופרים 10 ימי בידוד (למי שאין תסמינים) ואז אפשר
לצאת מהבידוד ולחזור לחיים הרגילים. חשבתי שאני לא צריכה לעשות בדיקה חוזרת אבל אז
התקשרו ממד"א ואמרו לעשות עוד בדיקה שיצאה שלילית.

עדין מספרת: התקשרו ממד"א ואמרו שהם באים לעשות בדיקה. הנהג התקשר ואני כיוונתי אותו
מהשער. פתאום מגיעה ניידת טיפול נמרץ אלינו הביתה! אמרתי לו: באת עם ניידת טיפול נמרץ??
אתה לא שפוי! כל הקיבוץ עכשיו ייבהל!! כל השכנים באו לראות מה קרה...

מסר מרגיע לאומה שעדיין לא חלתה ובתקווה גם לא תחלה?

תהיו חזקים! בעיקר אם אתם נכנסים לבידוד תהיו חזקים, זה היה הכי קשה... לא להילחץ, יהיה
בסדר...

שיר / ירון צירקין

הקורונה כבר שיגעה לנו ת'שכל
מסיכות, בידודים, המורל בשפל
איך לדלג? איך לעבוד את זה בשלום?
פשוט חיים מיום ליום
יש כאלה שמקפידים, הפקודות מאלוהים
יש שלוקחים יותר בקלות, קצת מסבנים
בבלפור שמח, בעיות עם שוטרים
רוב המפגינים מתנהגים כפנתרים
לעזוב את הסלון, לנסוע לירושלים
גם מהקיבוץ "גן עדן" – נסעו אחד או שניים
זוהי שעתם של מקבלי ההחלטות
חשיבותם עולה בכמה דרגות
לא תמיד שולט השכל הישר
בשביל כך צריך הרבה דפ"ר
ביבי כעת חוגג על אבו דאבי
אזרחי ישראל בשורה תוכלו לטוס לטיז אלנאבי

הסתכלו על האיש בהופעות
מזמן לא היו בישראל כאלה תופעות
בטוח שבארץ נהדרת יעשו עליו חגיגה
איך עדיין מהלכת הבדיחה
חי הוא עדיין ובוטט
עולם השפויים כמעט מתמוטט
בסוף זה ייגמר במלחמת אחים
יותר מחצי מהעם עליו שפוטים
ממש מזל שיש לנו בריכה
לצנן כל צהרים את האווירה
זה כזה כיף ומרענן
פשוט פינת חן
מבקש מכם סליחה
חומר למחשבה
סתם סתם חלום רע
שכונה חדשה, החלו חפירות
העיניים נישאות לקראת הבאות
להגשים חלומות
תחושה של התחדשות
בעצם גם טובה המציאות
ראו איזה יופי של קהילה
למרות הכל נתעודד ולא נזרע בעיניים חול
נאמין שיהיה בסוף טוב
נתגבר באומן על החוב
נביט לעת ערב בשקיעה
נהנה מהחקלאות בסביבה
יום אחד דלעות ענק
תאילנדי מרים אותן, נאנק
למחרת השדה חרוש מלא ברגבים
מזמן כבר נגמרו התירסים
כמעט כל לילה אני מקיץ בבהלה
חלום בלהות על הממשלה
כמעט תמיד מופיע שם ברדוגו
אימרו לי ידידי : האמיתי הוא?
שנה טובה!

החיבוק / לארי רפפורט

לאן הוא נעלם?

פעם היינו אומרים: "תן חיבוק", "מי רוצה חיבוק" או "אני זקוק לחיבוק".
היום, ביטוים אלה כבר לא בלקסיקון בשלנו.

בגלל הקורונה, הפסקנו להתחבק.
כאשר נפגשים אחד עם השני, הנגיעה במרפק החליפה את החיבוק.
אפשר לשאול האם מצב זה הוא רק זמני?
האם החיבוק יכול בכלל לשרוד את הקורונה?
אולי הקורונה פיתחה תרבות חדשה שבה לא נוגעים.
התקווה היא שלא אבל אנחנו יותר ויותר מתרגלים להימנע ממגע.

כל אדם זקוק למגע פיזי.
אצל התינוקות זה דבר קריטי ביותר להתפתחותם ולבריאותם.
המגע האנושי חשוב גם למבוגרים.
הוא מפחית מתחים ומרגיע.
עד הקורונה, החיבוק היה חלק טבעי בחיים שלנו.
הוא היה הדרך השגרתית לפגוש משפחה וחברים.

היום, הרבה מאתנו פוגשים אפילו את הנכדים עם מסיכה וממרחק.
אם יש חיבוק, הוא בהרבה מקרים בהיסוס כי הקורונה מסוכנת לגיל השלישי.
ילדים מרגישים את השוני בהתנהגותנו.
ילדים מרגישים הכל ואין ספק שזה משפיע עליהם.

אנחנו חיים עם הקורונה והריחוק החברתי כבר חמישה חודשים.
משתדלים לשמור על מרחק של שני מטר אחד מהשני.
אנחנו נמנעים מלהתחבק.

באיזו קלות נחזור להתחבק אחרי הקורונה וכמה אי נוחות זה יגרום לנו?
יתכן שהריחוק החברתי והעדר החיבוק ישפיעו עלינו זמן רב אחרי חלוף הקורונה.
ברור שמה שהיה פעם היה.
מה שיהיה בעתיד אינו ידוע.

החיים שלנו עברו לא פחות ממהפך.
אני מתעורר בבוקר ושואל את עצמי האם כול מה שקורה היום עם הקורונה הוא אמיתי או אולי
זה רק חלום רע.
אז, אני מסתובב, מחבק את אשתי ולרגע קט ויקר הכול שוב בסדר.

בינתיים ולצערנו הרב, הקורונה היא אמיתית וכנראה שהיא תהיה אתנו עוד זמן רב.
כולנו יכולים להיעזר בחיבוק גדול עכשיו.
לפעמים זה כל מה שאנחנו צריכים בחיים.

מסע חיי / יורם גולן

כאשר מתחתי את ידי חשתי, כבכל פעם, את קירות התא בו נמצאתי. קירות חלקים, גמישים, מימיים. הם נסכו בי את הביטחון שבידוע, בלא משתנה. אומנם תאי לא היה יציב אף פעם. הוא לא נח לרגע, תמיד בתנועה, בתזוזה. כך מצאתי עצמי, לעיתים, מוטל על צידי האחד או השני. לא פעם גם חשתי את קירות התא על גבי. רוב הזמן חייתי כבריק, בציפה מתמדת.

כל אותה תקופה נמצאתי באפלה. מלבד הקולות השונים אשר סבבוני לא היה לי קשר לכלום. זכור לי, במיוחד, קול אחד שנשמע כל הזמן, בדומה לקולו של תוף טם-טם. אליו נצמדתי כל אימת שחל שינוי במצבו של תאי, אם בממדיו ואם במיקומו.

כך עבר לו הזמן, בציפה מתמדת, ללא מטרה וללא כיוון. מדי פעם חשתי את קירות התא סוגרים עליי יותר ויותר. החילותי לחוש צפיפות הולכת וגוברת. התנועה המוגבלת שהייתה לי הלכה וקשתה מעת לעת. אך מלבד זאת הייתי חסר דאגות.

אנא ממך, קצת סבלנות ידידי הקורא. זה אינו כתב תלונה. זה סיפור על תקופה בה הייתי מצוי באפלה ללא דעת מה קורה בחוץ, מחוץ לתאי. כאחד המצוי הרחק מכאן, מחוץ לגבולות הארציים, אי שם במקום לא ידוע.

דמות אחת הייתה מופיעה לבקרני לעיתים קרובות. גבריאלי, הציגה עצמה הדמות בראשונה עת הופיעה בפני. שמי גבריאלי, אני אחראי על לימודך. ואתה, בן ללא שם, למד והשכל.

כך חלף לו הזמן רוב הזמן בנעימות. עד ליום בו אמר לי גבריאלי, הגיע זמנך בן. הגיע הזמן בו אני עוזב ואתה ממשיך בדרכך. בסיימו את דבריו שלח אצבעו לעבר סנטרי היכה בו קלות ונעלם.

לפתע חשתי כי קירות תאי החלו סוגרים עלי, לוחצים על גופי, דוחפים אותי, ראשי תחילה, לכוון משפך שבהמשכו קיימת מעין מנהרה ארוכה שהלכה והתרחבה ככל שנדחפתי קדימה. בסופה נפלתי על ידיים שבלמו את נפילתי. חשתי כי קרסולי אחוזות בחוזקה והופכות אותי, ראשי מטה רגלי מעלה. בעודי תוהה מה קורה לי, חשתי חבטה עזה בעכוזי, נשנקתי, פערתי פי לרווחה כמה לאוויר, צעקה בקעה מפני. לאחריה החילותי מייבב.

בין יבבה אחת ליבבה קלטו אוזני דיבורים. לנגד עיני שנפקחו לרווחה התגלו צלליות. הבנתי, על פי לימודי עם גבריאלי, כי כך נראים ונשמעים האנשים אודותם לימדני. עצרתי בכיי, קפצתי אגרופי וחשבתי לעצמי. באלו הידיים אכבוש את כל העולם.

זה היה יומי הראשון במסע חיי. לאחרי מצאתי עצמי מטפס על הרים ויורד בגאיות. בונה מגדלים והורסם במחי יד. קושר ומתיר, אוהב ושונא, קונה דעת אך לא בהכרח חוכמה, כל זאת בעודי חולף, במרוצת חיי, על פני מקומות, גברים, נשים וטף. לא עצרתי לרגע, חושש פן אפסיד את הדבר הממתין לי מעבר לפינה.

יום אחד, בשוכבי במיטתי, לסיאסטה קצרה, ניגלה גבריאלי לנגד עיני ונעמד למראשותיי. בעודי תוהה מה מעשיו, פנה אלי ואמר. שמע נא, ידידי, על פי השסע החסר בשפתך העליונה, אני מניח כי לא שחכתה את כל לימודך בהיותך בבטן אימך. על כן אתה מבין כי הגיע זמנך, באתי לקחתך, בוא צעד עימי. כהרף עין מצאתי עצמי מרחף לצידו במנהרה ארוכה, אור חזק בקע בסופה.

חיוך עלה על שפתותיי בעודי מתבונן בכפות ידי הריקות. ראו נא רעי, פניתי ללא קול אל חבר מרעי. ביומי הראשון חשבתי לתומי כי אצליח לכבוש את כל העולם. קיבלתי רבות מכל נפש שפגשתיה במהלך חיי. אך כעת, בלכתי, איני לוקח עימי דבר. יצאתי למסע חיי בידיים ריקות וכך אני מסיימו.

וכעת בצאתי לדרך חדשה שוב איני לוקח עימי דבר. היו שלום.

יורם גולן, קיבוץ חצור, 10.08.2020

מדור הדור הבא

אלפים / ראינה יעל בר נצר

כהרגלו של "על התל", ביקשנו לשאול את ילדי עומר החדשים כמה שאלות על הקורונה. חשבנו כי אולי הם יוכלו להסביר לנו כמה מושגים חדשים שנכנסו לחיינו לאחרונה.

התשובות (ספויילר) היו די נכונות ומשקפות מציאות בה גם הדור צעיר מאוד מודע לתקופה ולהנחיות. חשבנו כי המדור יהיה הומוריסטי, אך מצאנו חבורה של ילדים נבונים שלא היה קל לבלבל אותם. אבל מה שבטוח, את החוויה של היום הראשון בכיתה א' – הקורונה לא הצליחה להרוס להם!

1. איך היה היום הראשון בכיתה א'?

- אמיר ש. – היה כייף.
- לני צ – פחות כייף כי בכיתי ורציתי את אימא.
- יהונתן ק – כייף.
- עברי ר – כייף.
- רוני מ – כייף. קצת פחדתי אבל אחרי שהכרתי היה לי כייף.
- גל ב.ח – קצת מלחיץ אבל כייף.
- איילה מ.ר – כייף.
- אלונה ע – בהתחלה זה הפחיד אותי קצת ואז התרגלתי והיה לי כייף.

2. מה זה ריחוק חברתי?

- אמיר ש – ריחוק חברתי זה שצריך להתרחק מהחברים שלי.
- לני צ - מתרחקים מחבר ומתגעגעים אליו.
- יהונתן ק – להתרחק.
- עברי ר – קפסולה.
- רוני מ – לא יודעת.
- גל ב.ח – שאין חברים.
- איילה מ.ר – שמתרחקים אחד מהשני.
- אלונה ע – להתרחק מחבר.

3. למה קוראים לנגיף קורונה – קורונה?

אמיר ש. – אני חושב כי יש כזו בירה.

לני צ – אני לא יודעת.

יהונתן ק – כי זה וירוס וכל וירוס צריך שיהיה לו שם.

עברי ר – כי זו מחלה.

רוני מ – בגלל שזה וירוס.

גל ב.ח – כי רק נגיף זה נשמע כמו כל נגיף וכל מחלה צריכה שם שהוא הגיוני. בשביל

החיידיק. משהו בשם צריך להיות דומה לחיידיק.

איילה מ.ר – תני לי לחשוב...אולי בגלל שהנגיף התחיל בצליל "ק".

אלונה ע – כי יש לו וירוס כתרים.

4. מה זו קפסולה?

אמיר ש – קפסולה זו קבוצה של אנשים.

לני צ – זה כזה של קפה.

יהונתן ק – זה ילדים בקבוצות.

עברי ר – שמחלקים משהו ל2.

רוני מ – קפה!

גל ב.ח – קבוצה של ילדים או אנשים.

איילה מ.ר – שעושים משהו שהוא ביחד, זה קבוצה אחת.

אלונה ע – חלוקה לקבוצות קבוצות.

5. מה זה שיעור בזום?

אמיר ש - זה שמתחברים למחשב ומדברים.

לני צ – כשאנחנו רואים אנשים במחשב.

יהונתן ק – זה לדבר במחשב ובטלויזיה.

עברי ר – שרואים את כל הילדים בכיתה ואת המורה במחשב.

רוני מ – שמדברים או בטלפון או מדברים בטבאלט.

גל ב.ח – שיעור רק מרחוק ובמחשב כדאי שלא נוכל להידבק מהקורונה.

איילה מ.ר – טלפון או מחשב ויש כמה ילדים או כמה אנשים שמדברים.

אלונה ע- יושבים מול המחשב ואפשר לראות כמה אנשים ביחד.

6. מה את/ה הכי אוהב ללימוד?

אמיר ש – מדעים.

לני צ – חשבון.

יהונתן ק – מדעים.

עברי ר – ספורט.

רוני מ – מוסיקה.

גל ב.ח – שפה בגלל הדמות "קסם" יש לה מפתח על הצוואר ובסוף השנה אתה יודע לקרוא.

איילה מ.ר – חשבון.

אלונה ע – ספורט.

7. מתי תיגמר הקורונה?

אמיר ש – אני לא יודע.

לני צ - בחורף.

יהונתן ק – שבועיים.

עברי ר – הרבה זמן.

רוני מ – בקייץ הבא.

גל ב.ח - אולי בסוף השנה. אבל בעצם אולי גם לא. אולי כשתתחיל שנה חדשה. אבל גם לא בטוח.

איילה מ.ר – אני לא יכולה לענות על זה. אי אפשר לדעת את זה.

אלונה ע – חמש שנים.

8. מה יהיה אחרי הקורונה?

אמיר ש – בידוד.

לני צ – מסיבה!

יהונתן ק – לא יודע.

עברי ר – לא יודע.

רוני מ – חיסון.

גל ב.ח – מה יהיה אחרי הקורונה? עוד קורונה. זה קרה פעם קודמת. ואז היתה חצי שנה טובה ופתאום עוד הפעם הגיעה קורונה. אני אומר שבפורים יתחיל עוד הפעם.

איילה מ.ר – כרגיל. תהייה בריכה, בית ספר. יהיה הרבה כייף.

אלונה ע – כרגיל.

נאחל לכם ילדים חמודים,

שנה של לימודים פרונטליים ועם הרבה חברים חדשים וטובים,

שנה של הרבה הצלחות ופחות הנחיות.

להגיגי הטף – כל מה שהיה לקטנטנים שלנו להגיד בנושא הקורונה

ליקטה : חן הלפר וייסמן

אלונה פייסנו, ביתם של ספיר ועדי. בת 3 : בתקופת הסגר אלונה בנתה על הספה בית מכריות.

אלונה: "אמא, את רוצה לבוא אליי הביתה? אין לי קורונה"

אמא ספיר: "למי יש קורונה?"

אלונה: "לסבא וסבתא"

לירי בן חיים, ביתם של נורית ואורון, בת 3: "שהקורונה תלך כבר לאמא שלה"

ארי וייסמן, בנם של חן ועומרי, בן 4.
רואה מדוזה בחוף הים: "אמא הנה קורונה!"

מעייין ברקאי, ביתם של מיכל ונדב. בת 4.
מעייין: "אמא נגמרה הקורונה?"
אמא מיכל: "לא ממ!"
מעייין: "אז מחר"
"יש אנשים שחולים בקורונה ויכולים להידבק אליי".
שליו ניאזוב, בנם של ולד ושרי, בן 3.5
"סבתא תיקי, הקורונה הזאת מעצבנה"
"סבתא בואי נשים מסכה ואז נתחבק ונתנשק"

בארי שביט, בנם של אופיר ועתליה, בן 4:
אמא עתליה: "בארי אתה רוצה ללכת לבקר את ארי?"
בארי: "לא! אני אדביק אותו בקורונה"

תומר כץ, בנם של נעם ואבירם, בן 3.5.
תומר מתעורר בבוקר יום שגרתו בסגר וצועק מהמיטה: "אמא הקורונה עדיין כאן?"
אמא נעם: "כן"
תומר: "אז אין גן סנונית ואני נשאר גם היום בבית?"

אדווה עוז, ביתם של רתם ואוהד, בת 4.
"אמא מתי נגמר הקורונה?"
עונה לעצמה: "נראה לי שמחר!"

עומר רביד, ביתם של שני ויוחאי, בת 4.
בכל תקופת הסגר עומר התחמקה מחיבוקים ונישוקים ואמרה לכולם:
"בקורונה הורים לא מנשקים!"
כשנשאלה למה לא הולכת לגן ענתה לכולם: "אני בחופש גדול קורונה"

למידה מרחוק או רחוק מלמידה? **מורות מהקיבוץ מספרות על לימוד בתקופת קורונה**

השנה התוודענו כולנו למושג חדש: "למידה מרחוק". כשנסגרו בתי הספר והגנים, נפתחו המחשבים. האפליקציה "זום" הפכה לפופולרית ביותר (אפילו המניות שלה בבורסה נסקו) ומורים ומורות ברחבי הארץ החלו להעביר תכנים שלמים דרך המסך. גילינו שאפשר ללמוד תיאטרון, אמנות ואפילו חינוך גופני דרך הזום. משהו שעד לפני חצי שנה היה נשמע כמו פרק בסדרת מדע בדיוני... יצאנו לשמוע ממורות מהקיבוץ שלימדו דרך הזום על החוויה.

תמר לאור

מחנכת בבית הספר האנתרופוסופי "מעייץ" בנען

האתגר הכי גדול בלמידה מרחוק זה לשמור על קירבה. כשאני מתכננת שיעור בימים רגילים, זה בדרך כלל רק הכיוון. בשיעור עצמו נוצרות אינטראקציות, ילד אומר משהו, אחר מגיב ותמיד אני מופתעת מה קרה ממה שתיכננתי, כי בעצם השיעור האמיתי נוצר מהמפגש ביני לבין התלמידים. בלמידה מרחוק מה שתיכננתי קורה, הילדים די פאסיביים ובעיקר אין לי מושג מה הם פגשו.

אחד הדברים הכי מוזרים בלמידה מרחוק הוא להחזיק משמעת... יושב לך ילד בפיג'מה, סתור שיעור, ובשלב מסוים הוא נשכב על הספה. לכי תושבי אותו עכשיו ב"שיעור"...

או שילד יושב בזום ומאחורה אמא שלו מרעישה וצועקת ואת אומרת לו: "תבקש מאמא שתהיה בשקט.. אנחנו בשיעור.."

האתגר הוא לייצר קירבה, אינטראקציות, דיון ויצירתיות במדיות אחרות ולא בכיתה. זה הזמן לעודד למידה עצמאית וחקרנית שרוב הילדים לא מורגלים בה ואולי זו ההזדמנות ללמוד זאת. אז אולי נלמד כמה דברים ומיומנויות חדשות מלמידה כזו, אבל בינינו מה שווה בית ספר בלי ההפסקות?..

דנה הראל צדיקוב

מורה בתיכון ע"ש יצחק רבין בגן יבנה מורה למגמת אמנות וחינוך מיוחד

ללמד אמנות בקורונה זה בהחלט מאתגר, לא לכולם ישנו הציוד המתאים, הם לרוב מאבדים סבלנות מאוד מהר ובנוסף יש המון הורים שגם לא מסכימים למתבגרים "ללכלך את הבית".

צריך להיות מאוד יצירתיים במטלות שנותנים להם ולחבר את המטלות לעולם שלהם, למשל להשתמש הרבה בפלאפון ובמצלמה, לחשוף אותם לאפליקציות מעניינות ותוכנות עריכה בפלאפון, להעביר להם את הזמן עם אתגרי רישום וכד'.

האתגר הכי גדול זה להגיע לכולם ובאמת לגרום להם להתקדם באמנות. אי אפשר לראות את התוצרים ולתת פידבקים אלא רק אחרי שהם גמורים (במקרה הטוב שבאמת הגישו).

היום לקראת הסגר הבא, עברתי השתלמות בלמידה היברידית והתכוננתי עם מטלות מאוד מוגדרות ב"גוגל קלאסרום". בתחילת השנה הקפדתי לוודא שכולם הורידו את האפליקציה ויודעים להשתמש כך שלא אצטרך להיפגש איתם בזום לעיתים קרובות, הכל מאוד ברור ונגיש בפלטפורמה הזו.

סיפור מצחיק שקרה במהלך הזום זה שתלמיד נכנס להתקלח תוך כדי וכולנו ראינו אותו חופף....

עתליה ברנזבורג

מורה במגמת תיאטרון בתיכון "צפית" בכפר מנחם

ללמד תיאטרון בזום זה מורכב... בשבילי הרצון להיות מורה, מעבר ללמד את התחום הספציפי תיאטרון, זה המפגש האנושי. היצירה הזאת של המקום האינטימי שמייצרים בו מפגש שהוא מעבר ליום יום. יוצרים מקום שאפשר להתנסות בו בדברים שהם לא רק נוגעים לחלקים של האינטלקטואל, אלא דברים שקשורים לחושים, לגוף, ליכולות ביטוי, לעבודה שלנו עם פרטנרים, ליכולות הקשבה.

זה בעצם "הדבר" שאני עובדת בשבילו והוא כל-כך מהנה בשבילי.

מפגש בזום הוא יותר מורכב. קשה להרגיש קרובים דרך מסכים. המקום האינטימי שנוצר בתוך חלל הכיתה באיזשהו מקום לא קיים דרך המחשב...

אז נשארים הרבה מאוד דיבורים "על תיאטרון" ופחות יצירה שהיא יותר תיאטרונית.

בשבילי למידה מרחוק זה גם להתגבר על הרבה מאוד מכשולים וגם לשמור על איזשהו קשר אישי, לראות את התלמידים שלי, לשמוע מהם, ולנסות קצת להוציא אותם מהיום יום שעשוי להיות טיפה מייאש. לדבר ביחד על אמנות, לראות אמנות, ואולי גם נצליח השנה לעשות תיאטרון וחזרות דרך הזום ואז נוכל להגיד שהצלחנו לעשות דבר גדול.

אני מאוד מקווה, יש בי הרבה תקווה ואני ממשיכה לעשות את העבודה שלי.

מדור על 4

גולדי. קום / שרון לוינסון

כלל העוקבים שלי, כאן הג'ינג'ית האהובה עליכם, מה העניינים? גם לכם הייתה השנה הכי מוזרה? שנים אני מחכה לשנת 2020 ומפנטזת על הבתמיצווש הכי cool במועדון, עם lets dance וצילומים בתחפושות, כבר עשו לי בהאוס תספורת מגניבה, ובסוף הכל בוטל בגלל הסגר.

עאלק סגר... פעם הייתי יכולה לחלום שיתנו לי לשוטט חופשי. אבל בסגר? - פתאום כולם רצו לטייל איתי! הילדים רבו עלי, אפילו השכנים ביקשו לצאת איתי... די...! נמאס! כמה פוסטים אפשר לשחרר??

בהתחלה, התרגשתי, האויר היה צלול באופן מיוחד, שקט מפתיע.. אביב, פריחות, טיולים ארוכים בשדות ושפע של חיות בר. אמא אדמה הגיבה טוב לקמפיין ההמונים לדישון והבראת כדור הארץ. אלא שבהמשך, הכל שוב התהפך. את השערים לשדות סגרו, האדמה מלאה במסכות וכפפות, והשמיים רועשים מתמיד, וכשאני מצליחה להתפלש בביוב טוב, אני מתמלאת בריח אקונומיקה! מסכנה אמא, אמא אדמה שלנו.

אני לא מבינה מה קורה בשבועיים האחרונים. כבר 14 יום האנשים שלי מסתגרים בחדרים ורק זה שהבלורית שלו דומה לזנב שלי יוצא לטייל איתי. באמת שנה מוזרה.....

בינתיים שתהיה שנה טובה,

בברכה ונביחה,

ותנו לייקים ושיתופים לגולדי.קום

בואי קורונה – הולכים / נגה דניאלי

איזו תקופה...
לא פשוט, יושבים בבית, מקסימום במרפסת.
יום יומיים ומפה לשם חמישה שבועות, חודשיים, חצי שנה כמעט.
בקושי יורדים לדשא, פשוט כי אין. אבל עובדים על הגינה. שותלים חצץ ונוטעים טוף.
עברנו הסגר וסגר ובידוד וריחוק וניתוק והכל בלי חיבוק.
רק את הילדים הפרטיים מותר לחנוק מאהבה, את כל היתר צריך לחבב דרך הזום.

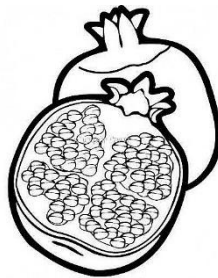
ואז הגיעה "קורונה". לא קורונה-קורונה – כולם בריאים טפו טפו טפו.
אימצנו כלבה חדשה. וברוח התקופה - השם הנבחר היה – "קורונה".
כלבה שחורה, גודל בינוני, נביחות מועטות, ליקוקים רבים. כמה ששחורה – הכניסה הרבה אור.
פתאום יש תירוץ (ואפילו מותר גם בסגר!) לצאת החוצה לטיול.
פתאום מגלים מחדש את השדות שמחוץ לגדר, עוקבים אחרי התירס הגדל והחצילים הנקטפים.
מגלים גוזלים של דררות שלומדים לעוף ובחורף, מצאנו אפילו ברווזים בביצת הצפרדעים.

"קורונה אהובתי" – אנחנו קוראים לה, והיא מצידה משרבבת לשון.
מלמדים אותה לשבת, לתת יד, לקפוץ, להתגלגל ומלמדים גם, שנעליים לא לועסים.
גם לא שלטים של טלוויזיה.
והיא בתמורה, מפזרת סביבה חום ואהבה ושערות שחורות, ומקבלת בשמחה כל הולך על ארבע –
כלבים וחתולים, ומזמינה את כולם לטייל איתה מסביב לשכונה.

קורונה לא יודעת שעכשיו יש "פחות", מבחינתה, אחרי שגדלה במכלאה מאז הייתה גורה,
עכשיו יש "הרבה יותר". ואנחנו מתענגים על האושר שלה שממלא אצלנו את תחושת החסר.

והנה היא מאותתת ששוב הגיע הזמן לצאת, אולי זה פיפי, אולי סתם ציוץ של ציפורים,
אולי תחושת החופש שקוראת לה, אולי שמעה איזה חבר-חתול בדשא.

אני קמה ומתנתקת מהמחשב ומהמחשבות, אוספת רצועה וכמה שקיות, פותחת את הדלת ואת
הלב,
וקוראת לה:
"בואי קורונה – הולכים!"

מדור רילוקיישן

ראיון עם שי ועינן פלך שחזרו מאיטליה

ראיינה: רתם פלג

שי, עינן וילדיהם, תבור, יהל ונגב חזרו באוגוסט משנתיים באיטליה שזו כשלעצמה סיבה נפלאה לראיון אלא שהשהות באיטליה מבלי שיכלו לצפות זימנה להם גם חוויה בלתי נשכחת לחיות ליד מוקד התפרצות הקורונה הגדול באיטליה.

החיים נעצרו, הילדים היו בבית מעל חצי שנה והחיים שינו מעט כיוון.

עינן ושי עברו לאיטליה באוגוסט 2018 לתקופה של שנה שהתארכה לשנתיים. במסגרת עבודתו בארץ בנציגות של חברה איטלקית שמייצרת מיכון לקטיף שמטרתו לחסוך בכח אדם הגיעה הצעה מפתה להצטרף לצוות החברה האיטלקית.

שי ועינן מספרים כי ראו בכך הזדמנות לחוויה משפחתית חד פעמית וקפצו על ההצעה. אלא שלקפוץ על ההצעה כללה שנה שלמה של עניינים בירוקרטיים לעיתים מייאשים אך בסופו של דבר משתלמים. המשפחה ארזה את ביתה ויצאה לדרך.

שי ועינן מספרים – זה לא רילוקיישן שמקום העבודה מארגן לך הכל ואתה רק אורז את עצמך ומגיע. אנחנו היינו צריכים לארגן את הכל בעצמו, מוויזות עבודה, דרך מציאת הבית, בתי ספר. הכל כל עשינו לבד ובאיטלקית כמובן.

באופן כללי איטליה מדינה מאוד מאוד בירוקרטית והשנה הראשונה הייתה עמוסה בעניינים בירוקרטיים שכללו המון תיזוזים וטופסולוגיה.

עינן ישר השתלב במפעל. שי הייתה אחראית על הסתגלות הילדים במסגרות דוברות איטלקית ועל המשך הטיפול בכל הבירוקרטיה, בהיותה מרפאה בעיסוק בתחום התפתחות הילד, לצערה לא יכלה לעבוד כיוון שמקצוע זה אינו קיים באיטליה.

האזור שבו גרתם?

עינן - העיירה שבה גרנו נקראת וולטה מנטובנה, רבע שעה מאגם גארדה, נמצאת בפרובינציית מנטובה (על הגבול עם פרובינציית ברשיה – שם שחק בעבר טל בנין) במחוז לומברדיה. לומברדיה נמצאת בצפון איטליה וזה מחוז יחסית "צפוף" 11 מיליון בני אדם וזה היה גם המחוז שבו הייתה ההתפרצות הכי קשה של הקורונה באיטליה, מהעיר ברגמו (שעה נסיעה מביתנו) יצאו התמונות של האמבולנסים שהתפרסמו בכל העולם.

האזור עצמו מלא בכפרים עתיקים, בכל כפר יש מבצר וכנסיה עתיקה. הכל מאוד מאוד ציורי ויפה. באיטליה (בעיקר באיזורים הכפריים ומפעלי התעשייה) לא נהוג להתגורר רחוק ממקום העבודה. בצהרים למשל, יש הפסקה של מינימום שעה וחצי ועד שעתים וחצי ומרבית העובדים הולכים לאכול ולנוח בביתם ולאחר מכן חוזרים לעבוד.

מהר מאוד הבנו שהאיטלקים שמים דגש על תרבות הפנאי שלהם ופחות על עבודה קשה – כשהגענו נכנסו לסוכנות רכב לקנות מכונית, לאחר שעה של בדיקות ומו"מ ורגע פני סגירת העסקה המוכר הודיע לנו שהוא עכשיו יוצא להפסקה ושנחזור לאחר הפסקת הצהריים בכדי לסיים את העסקה. היינו קצת בשוק בהתחלה, אחר כך למדנו שזה פשוט סגנון חיים שונה ולא בטוח שרע כל כך...

מרבית החנויות והסופרים הקטנים נסגרים בין 12:30 ועד 15:00 ובשעה 19:00 נסגרים עד לבוקר למחרת.

איך בחרתם בית?

שי - חיפשנו בית באינטרנט ומהר מאוד גילנו שהבתים שם מאוד קטנים ביחס לארץ. בנוסף גם לא היו הרבה בתים לשכירות.

הבנו בדיעבד שאיטלקים עושים בדרך כלל ילד אחד ולכן אין להם צורך בבתים גדולים. לנו היה ברור שאנחנו צריכים בית מספיק גדול לנו ושנוכל לאחר בו אורחים שיבוא לבקר מהארץ.

גרנו בעיירה קטנה והבית שלנו היה מחוץ לכפר עצמו.

ילד אחד במשפחה?

שי – מרבית המשפחות עם ילד אחד ולעיתים שניים. בכיתה של תבור הייתה משפחה אחת עם שלושה ילדים וגם זה רק בגלל שהיו תאומים.

איך הייתה ההסתגלות?

שי – בהתחלה הסבים היו איתנו אז היה לילדים נחמד אחר כך כשנכנסו למסגרות היה קשה בגלל השפה והם היו צמאים לחברים.

באופן כללי האיטלקים בצפון הם עם מנטליות "אירופאית" של גרמניה ושווייץ, מאוד לא ספונטניים, מאוד שומרים על הפרטיות שלהם ומפגשי ילדים אחר הצהריים כמעט ולא בא בחשבון. בנוסף מרבית תושבי האיזור אינם דוברי אנגלית אז גם התקשורת הבסיסית לא תמיד קלה ובטח לא בהתחלה. המורה לאנגלית פחדה לדבר איתנו....

בכיתה של תבור היה אבא אחד בלבד שידע אנגלית, אמרתי לו שתבור ישמח להיפגש עם מתאו (הבן שלו) והוא היה בהלם והתחמק.

ההתחלה בבית הספר ובגנים הייתה ממש קשה להשאיר אותם שם כשהם לא מבינים מילה באיטלקית אבל אחרי 3-4 חודשים הילדים כבר דברו איטלקית ואנחנו הינו אלו שנעזרים בהם לתרגום.

האיטלקים עם מאוד נחמד וסלחן ואם עושים טעויות באיטלקית הם לא יתקנו אותך ויתנו לך הרגשת בטחון להמשך השיחה.

באזור לא הייתה קהילה ישראלית או יהודית, הכרנו שני זוגות של נישואי מיקס שאחד מבני הזוג ישראלי שגרו במרחק של כשעה נסיעה. הבעיה שבתקופת הקורונה אסור היה לעבור בין המחוזות אז לא יכולנו להיפגש.

מבחינת קניות בסופר, על המוצרים כתוב רק באיטלקית אז בהתחלה היה מאוד מאתגר. באופן כללי איטלקים קונים בסופר רק לאותו יום, אין תרבות של קניות לשבוע לכן גם אין משלוחים מהסופר.

המחיה בצפון איטליה גבוה מזו בדרום איטליה אבל עדין כ- 30% פחות מבארץ.

איך העברתם את סופי השבוע?

עינן - טיילנו המון ובחורף כמובן סקי.

שי - אירחנו המון חברים ומשפחה מישראל ולילדים זה היה מדהים. כשהסבים היו מגיעים היה לילדים זמן איכות איתם.

ספרו משהו על האיטלקים שאנחנו לא יודעים?

שי - האיטלקים מדברים המון, כששואלים שאלה שהתשובה שלה היא מילה אחת, מקסימום משפט, אצלם זה מינימום שלוש דקות תשובה עד לפואנטה. בנוסף מדברים הרבה בשפת גוף ותנועות ידים.

עינן – בשלב מסוים הגננת התחילה לשלוח הודעות קוליות בווטס-אפ, שלוש דקות הודעה בשביל להגיד שמחר הגן יפתח בשעה שמונה.

שי – אומנם איטליה נראית מדינה מפותחת אבל התשתיות מפגרות אחרי ישראל בהרבה. המצב הכלכלי היה רע עוד לפני הקורונה, יש המון מהגרים. יש הרבה אבטלה ובאופן כללי האיטלקים לא אוהבים מאוד לעבוד אז המהגרים תופסים את מקומות העבודה.

ישראלים אוהבים לקטר אבל יש הרבה דברים פה שמתפקדים הרבה הרבה יותר טוב משם.

אין תחושה של גלובליזציה?

עינן – ממש לא, הם לא מדברים אנגלית והכל מאוד מאוד מקומי, גם האוכל. גם גרנו באזור שהוא לא תיירותי אז גם לא הייתה סיבה שיהיו דברים באנגלית כמו תפריטים במסעדות, שלטים, דוברי אנגלית וכו'.

איך היה האוכל?

שניהם יחד – אין על המטבח האיטלקי, האוכל הכי טעים בעולם.

שי - האיטלקים חיים בסטייל מסיימים לעבוד בחמש-שש אחה"צ ומשם הולכים לאפרטיבו ואחר כך למסעדה לארוחת ערב. מצד שני הם מאוד מקובעים, נגיד בטעות אין כמעט בשום מקום כי זה לא קיים במטבח שלהם, אז הינו נוסעים לסופר 20 דקות מהבית כי רק שם יש בטעות. כשאירחנו בבית איטלקים והיו בטעות הם לא ידעו מה זה אבל נהנו מאוד לאכול.

איך הקפה?

שי – הקפה מעולה! קפוצ'ינו שותים רק עד עשר בבוקר, אחר כך רק אספרסו. למדתי שם לשתות אספרסו.

איפה תפסה אתכם הקורונה?

עינן – בתחילת פברואר טסתי לתערוכה בברלין וכבר היה דיבור על הקורונה אבל הכל עוד היה כרגיל, אנשים לא עטו מסכות והיו דאחקות על הדוכן הסיני. בכניסה נתנו טופס למלא האם היית חולה.

אחרי התערוכה עוד הספקנו לקפוץ לביקור קצר בארץ וכשחזרנו מדדו לנו חום בשדה תעופה והשומרים בכניסה לשדה כבר היו עם מסכות אבל הכל היה פתוח, הילדים חזרו ליומיים לבית ספר ולגנים ואז יצאו לחופשת קרנבלה (דומה לפורים) ההורים של שי הגיעו והספקנו לצאת לחופשת סקי בהרים ממש מעל ברגמו. חזרנו הביתה וחגיגות הקרנבלה שבדרך כלל חגיגות מדהימות החלו להתבטל בזו אחר זו.

ב- 17/02/2020 סגרו את בתי הספר אבל חוץ מזה עדין הכל היה פתוח. כולם היו בטוחים שבתי הספר והגנים יהיו סגורים לשבוע שלאחריו הכל יפתח כרגיל.

למעשה אחרי שחזרנו מהביקור בארץ בפברואר הילדים היו יומיים בבית ספר ובגנים ומאז לא חזרו.

בתחילת מרץ כבר היה דיבור על סגר אבל עוד לא הוכרז רשמית. לאחר שלושה שבועות עם הילדים בבית ובהחלטה רגעית יצאנו לחופשת סקי. אתר הסקי היה די ריק ומאוד נהנו מזה, לא היו תורים והיה נהדר, אחרי שלושה ימים קמנו בבוקר וכבר מחלון החדר שהשקיף על המסלולים ראינו שהרכבלים סגורים. לאחר בירור גילינו שלפנות בוקר הוטל סגר כללי בכל איטליה ושאתרי הסקי נסגרו עד לשנה הבאה.

בינתיים המצב התחיל להיות לא נעים, מספר המתים הלך ועלה למרות שעוד לא ממש פרסמו נתונים, אבל מקומות עבודה עדיין לא נסגרו. כעבור שבוע ולאחר עלייה משמעותית במספר הנדבקים בכל יום, הוחמרו ההגבלות וגם מקומות העבודה נסגרו.

איך נראתה השגרה שלכם בקורונה?

שי – בחודשים הראשונים אסור היה לצאת לשום מקום מעבר ל- 10 מטר מפתח הבית, אגב מה שיש לו כלבים יכול היה להרחיק מעט כי לאיטלקים אין הרבה ילדים אבל הרבה כלבים.

כשהיינו נוסעים לסופר שוטר היה עוצר אותנו והינו צריכים למלא טפסים בדיוק לאן נוסעים ולהציג לו צילום של תעודה מזהה. באופן רגיל הינו הולכים פעם בשבוע לסופר, בזמן הסגר היה מותר פעם ב- 10 ימים.

העיריה הקימה מערכי שירות לעזור לאנשים מבוגרים בהצטיידות ועזרה בנושאים שונים.

שי - מבחינת הילדים בהתחלה היה קושי להיות בבית והבנו שזה הולך להיות ארוך ובכל זאת שלושה בנים...אז הכנתי תוכנית קייטנה של 6 שבועות (בעזרת חברה טלפונית – תודה גלי!). העליתי אותה בפורום בפייסבוק של נשים ישראליות ברילוקיישן וזה התחיל לרוץ ברשת. חייבת לציין שהכשרתי ושנותיי בעבודה בחינוך בהחלט היו יתרון בנקודה זו.

עינן – אני קפצתי לחנות סטייל מקסטוק כדי להצטייד כדי להצטייד בחומרי יצירה ומיד אחרי שיצאתי נעלו את הדלת, אשכרה הייתי מגיע דקה אחרי וכבר לא הייתי יכול להיכנס. שי אמרה לי תקנה כל מה שאתה יכול ליצירה וזה מה שעשיתי, חזרתי הביתה עם שקיות עמוסות.

שי – כשהסתיים לו"ז הקייטנה קצת נגמרו לי הכוחות (עינן כבר חזר לעבוד) והתחיל להיות קשה ואז גם התחילו להידלק המסכים. הילדים היו חצי שנה בבית, בלי חברים זה לא פשוט, לקח זמן עד שלפחות עם השכנים היו מתראים.

תכנתם להישאר עוד והקורונה קצרה את שהותכם?

עינן – ההחלטה לחזור אחרי שנתיים נלקחה לפני הקורונה, תעסוקתית מציתי וכמובן העבודה ששי לא יכלה לעבוד ועשתה ויתור גדול היוותה שיקול נכבד.

מה הכי אהבתם שם?

שי – החיים של מתנהלים ברוגע ושלווה. העבודה היא לא מרכז החיים. בשבילנו זו הייתה תקופה של יציאה מהשגרה ומהמרדף של החיים כפי שאנחנו רגילים בארץ. זה היה זמן איכות משפחתי שלא יחזור. המדינה מהממת ביופייה, טיילנו המון. האוכל מעולה. אני הספקתי לעשות כמה קורסים באיטלקית ובבישול. יום אחד אירחנו חבר מהעבודה של עינן שמומחה בפיצות, מבלי לדעת הכנתי פיצה והוא אמר לי שהפסטה (בצק באיטלקית) שלי ממש טובה כי לא צריך מים תוך כדי האוכל. אגב משמעות המילה פסטה באיטלקית זה בצק, כשמתייחסים לפסטה כמו בארץ מכנים אותה בשם הספציפי "ספגטי" "פטוצ'יני" "פנה" וכו'.

באביב מתחילה תקופת הפסטיבלים, שנה שעברה הינו בפסטיבל שלם שעניינו היה טורטליני, עוברים מדוכן לדוכן וטועמים. היו לאורך השנה פסטיבלי יין, ילדים ותוצרת חקלאית לפי איזור ועונות השנה, הכל כמובן מלווה במוזיקה ואווירה מיוחדת.

אז איך האיטלקים לא שמנים עם כל הבצק הזה?

שי – פסטה מוגשת כמנה ראשונה והמנות הן קטנות, עד 100 גר'.

הילדים הספיקו להיפרד מהחברים לפני שחזרתם?

עינן – כן נפרדנו מהחברים הקרובים.

איך היה לחזור?

שי - חזרנו ברגשות מעורבים כי ידענו שזה זמן איכות שלא יחזור, מצד שני מבחינת עבודה עינן די מיצה וילדים היה מאוד חסר חברים ומשפחה.

בשלב זה מצטרף תבור לראיון ונשאל האם היה חוזר?

תבור – הייתי חוזר בשביל הסקי.

עינן – השנה אולי יהיה סקי בחרמון.

עכשיו כשאתם פה איך הייתם מסכמים את השנתיים באיטליה?

שניהם - חוויה בלתי נשכחת, מעצימה ומגבשת. ממליצים בחום.

תודה לשי ועינן על הריאיון, כולנו מאחלים קליטה מהירה ושנה נהדרת וכיף שחזרתם.

משפחת קופרמן - ד"ש מטורונטו, קנדה

אמצע הדרך זמן טוב לסיכומים?

עברנו כאן שנה שלמה, ההתחלה הייתה קשה, קשה מאוד. לא קל להיות מהגר בארץ חדשה ולהוכיח את עצמך מההתחלה. להתרגל לריחוק והניתוק מהמשפחה, מהחברים, מהקהילה, מהשגרה מכל מה שהיה ברור ומובן מאליו. או אט למדנו להעריך את היתרונות: הרוגע, המרחבים, מזג האוויר ...

הכרנו סביבתנו והמון אנשים חדשים, הילדים החלו להרגיש נוח עם השפה ולהסתגל למסגרות. פיתחנו לנו שגרה מספקת, ואז הגיעה הקורונה.

כמו בכל העולם גם כאן נטרפו הקלפים.

הילדים הפסיקו ללמוד במרץ ואנחנו יצאנו לחופשה כפויה/עבודה מן הבית. נכפתה עלינו קריירה חדשה של מורים בהום סקולינג. בכל זאת ניצלנו את התקופה לטיולים - הרחקנו והגענו למקומות נידחים בצפון, במזרח ובמערב (הדרום - גבול ארה"ב סגור בפנינו) לטבע האדיר שקנדה יודעת להציע. בקנדה לא ממהרים וכאן בטורונטו עוד לא החליטו מתי ואיך תיפתח שנת הלימודים, אחלו לנו בהצלחה.

מאחלים לכולנו שנה הרבה יותר טובה, מגיע לכולנו. בריאות הרבה בריאות, חופש וצמיחה.

מתגעגעים לכולם מאוד מאוד מאוד. ניפגש בשנה הבאה, עדי, זהר, בר, שגיא, רותם ורוני.

משפחת ברעם - ד"ש מסיאטל, ארה"ב

עברנו לפני שנה וחצי לבלביו, וושינגטון (ליד סיאטל).

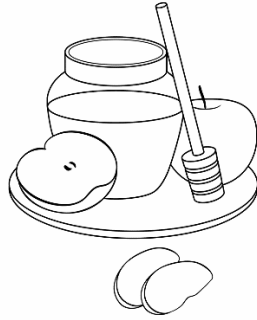
בשנה האחרונה סיימנו את שלב "הנחיתה" ובדיוק כשהתחלנו להתרגל הגיעה הקורונה. הגבלות הקורונה התחילו באיזורנו שבועיים-שלושה לפני ישראל. אנחנו עדיין נמצאים תחת הגבלות ונהלים לשמירה על ריחוק חברתי והתנהלות בתי עסק.

איילת עובדת מהבית כבר מתחילת מרץ והצפי הוא להמשיך ככה גם בחודשים הבאים. גנים הוכרו כמקום עבודה חיוני, כמובן תחת הגבלות והתאמות למצב. אדם ואלינור המשיכו ללכת לגן כל התקופה וככה הצלחנו לשמר להם את השיגרה. אדם אפילו כתב ספר על הקורונה (באנגלית!) ומידי פעם הוא בודק האם גוגל כבר יודע מתי הווירוס ייגמר.

אלינור ממשיכה לכבוש את כולם עם המבטא האמריקאי ובו זמנית מלמדת את הגננת שלה מילים בעברית.

עם הזמן התרגלנו לנורמות החדשות ואנחנו מנצלים את הזמן לכמה שיותר טיולים בטבע האינסופי וגילוי של עוד מקומות חדשים ויפים.

מאחלים לכם שנה טובה שתביא איתה הרבה בריאות, הגשמה, והמון רגעים קסומים של אושר.

מדור האוכל

“זה לא כל-כך נעים לראות חדר אוכל סגור”

רשמים ומרשמים מהמטבח החצורי הביתי בתקופת הסגר

ליקטה (וטעמה): חן הלפר וייסמן

הישראלי הממוצע העלה בין שניים לשלושה קילוגרמים בתקופת הסגר. אולי זה המתח, אולי זה השעמום, ואולי זה פשוט עודף הזמן הפנוי שגורר את רובנו למטבח. אז זה מה שעשינו בסגר? אכלנו? בהיעדר עבודה, מסגרות לילדים, פעילויות פנאי ותרבות מה שנשאר לעשות הוא לאכול. כנראה שלא סתם אומרים שאוכל מנחם... כשחדר האוכל עבר למתכונת משלוחים בלבד, הצורך לבלות שעות רבות במטבח הביתי היה מובהק. מאנשים שנשענים ברוב הארוחות על מסעדת הבית המפוארת שלנו, הפכנו כולנו לבשלנים. מתכונים רצו בקבוצות הווטסאפ ואת ריחות הבישולים אפשר היה להריח אפילו מבעד למסכות. יצאנו לפגוש כמה משפחות שבילו (כמו רובנו) לא מעט במטבח בתקופת הסגר, וחזרנו עם סיפורים מעניינים וכמובן מתכונים!

מהמטבח של מירית סביון : מקלובה

אפשר להסכים שתקופת הקורונה לא פשוטה עבור כולנו, בפרט חוסר הוודאות שבה. יחד עם זאת, היא הביאה איתה גם דברים חיוביים, דברים שחיי היומיום הרגילים, גרמו להזנחה שלהם כמו למשל זמן משפחתי איכותי ובישולים טעימים.

לפני ליל הסדר, קיבלנו מחברה מוסלמית, מתכון למקלובה.

הכנו את המקלובה לליל הסדר גם בגרסה בשרית וגם בגרסה צמחונית לטובת הצמחונית שלנו (במקום עוף הוספנו לתבשיל טופו שחתכנו בצורות). בגלל שהתבשיל יצא ממש טעים, הכנו אותו מאז עוד כמה וכמה פעמים.

משתפים אתכם במתכון כפי שקיבלנו, ומדגישים שחשוב להיות נדיבים בתבלינים (זה עושה את ההבדל) אפשר כמובן להוסיף ירקות נוספים על פי טעמכם האישי.

בתאבון! משפחת סביון

מקלובה:

מבשלים את העוף עוף בסיר נפרד:

שמים קצת שמן בתחתית הסיר, כנעשה חם שמים את העוף לקצת זמן עד שמקבל צבע משני הצדדים. אחר כך שמים מים (כמות המים תלויה בכמות האורז שרוצים לבשל, אם רוצים לבשל שלוש כוסות אורז שמים כ-שש כוסות מים), פלפל אנגלי שלם, פלפל שחור שלם, מלח, שלושה עלי דפנה, וכף אבקת מרק עוף. מבשלים עד שהעוף מתבשל.

בינתיים, בסיר נפרד, מטגנים כרובית בשמן עמוק עד שמזהיבה. אפשר, אבל לא חייב, לטגן גם גזר מקולף.

בצד שוטפים את האורז העגול ונותנים קצת להתייבש.

הרכבת התבשיל: מניחים בתחתית סיר חדש את הכרובית והגזר המטוגנים. מתבלים במלח, פלפל שחור, קינמון וכורכום.

מעליהם מסדרים את העוף ושוב מתבלים בתבלינים שלמעלה.

אחר כך שמים את האורז השטוף ומעלה לאורז שוב שמים כמות נדיבה של כל התבלינים הנ"ל. לבסוף, שמים את המרק שנשאר מהעוף על האורז. שימו לב לכל כוס אורז עגול צריך כוס וחצי מרק. הייתי מוסיפה בסוף עוד כחצי כוס נוספת.

שמים על אש גבוהה עד שהמים מתחילים לרתוח. אז מנמיכים להבה ומכסים את הסיר. למשך 25-30 דקות. תלוי בכמות האורז.

מחכים כרבע שעה ואז הופכים את הסיר לתוך צלחת ענקית שטוחה.

מגישים עם סלט ירקות קצוץ חריף, ועם יוגורט בצד.

בתאבון 😊

מהמטבח של רעות ליפצ'ק : בואיקוס של סבתא אטה

תקופת הקורונה רעננה במוחי ובמטבחי מתכונים קלים ומהירים להכנה, כאלה שאפשר במהירות להכין עם לביא תוך כדי טיפול בדורוני הקטנה שרק נולדה. הבואיקוס של סבתא אטה הוא מתכון בדיוק כזה, שמים הכל בקערה (ולא נורא אם ללביא בטעות נשפך עוד קצת גבינה), מערבבים, מכדררים ולתנור. מהבישול המשותף שלי ושל לביא כולם יצאו מרווחים, לביא זכה לפעילות מהנה ולארוחה טעימה, ואני זכיתי להיזכר בריח הילדות הנהדר שמילא את הבית של סבתא אטה בכל פעם שביקרתי אצלה בקיבוץ. מה שהכי כיף במתכון הזה הוא שהוא כל-כך סלחני. חסר בבית גבינה כלשהי, לא נורא, אפשר להחליף (וזה סבתא לימדה אותי!), רק צריך לשים לב שמחליפים בגבינה דומה (לא להחליף גבינה רכה בגבינה קשה...). אני מזהירה מראש, הם מתחסלים ממש מהר כשהם יוצאים מהתנור!

בואיקוס של סבתא אטה

מצרכים:

350 גרם קמח תופח
250 גרם קוטג'
250 גרם גבינה לבנה (אפשר חלק מהכמות להחליף בגבינה חצי קשה כמו פטה או בולגרית)
1 כוס גבינת קשקבל מגורדת ביצה
100 גרם חמאה חתוכה לקוביות קטנות
מלח לפי העין

תוספות: עגבניות מיובשות קצוצות, זיתי קלמטה קצוצים, אורגנו טרי, עירית או כל תוספת אחרת שנשמעת לכם טעימה (אופציונלי).

שומשום/קצח/ מלח גס (אופציונלי)

אופן ההכנה:

מערבבים את כל המצרכים יחד אפשר ידנית אבל בגלל שהבצק דביק הכי קל במיקסר עם וו גיטרה, צ'יק צק ויש בצק.

מעצבים בבצק כדורים בגודל 5 ס"מ, שימו לב שהבצק מאוד דביק, צריך לעצב את הכדורים בידיים רטובות. את הכדורים מניחים במרווחים בתבנית מרופדת בנייר אפייה.

אני אוהבת לפזר מעל שומשום אבל אפשר גם קצח, מעט מלח גס, גרעינים וכו' ואפשר גם בלי כלום.

מהמטבח של איאן הלפר : פלאפל ירוק

בתקופת הסגר לא ראינו את הנכדים, מה שפינה לנו המון זמן פנוי... זה לא היה קל והגעגועים היו גדולים אבל ניצלנו את הזמן כדי להכין להם המון אוכל ולשלוח להם בקופסאות מידי יום. דרך אגב, הם עדיין לא החזירו לנו את הקופסאות אז אני מקווה שהם קוראים את זה ויחזירו במהרה... 😊
המאכלים שהכנו הכי הרבה היו שניצללים ומשה בתיבה ביתי אבל אף אחד לא צריך מתכון לזה... במקום זה אני מצרף את המתכון לפלאפל המפורסם שלי.

פלאפל ירוק:

1/2 קילו חומוס שמושרה במים ללילה
צרוך פטרוזיליה
צרוך כוסברה
ראש שום
בצל אחד
1/2 פלפל חריף (אפשר בלי)
מלח, פלפל, כמון
כף קמח
2 פרוסות לחם לבן
כפית סודה לשתייה

הוראות הכנה:

טוחנים את כל החומוס במעבד מזון.

טוחנים בנפרד את שאר המצטרקים ומערבבים את החומוס.

משהים כשעתיים, מכדררים ומטגנים בשמן עמוק עד הזהבה.

מהמטבח של אביטל סטרק-קיובצקי - קציצות עם אפונה וגזר שילדים אוהבים

וואו איזו תקופה, מה לא נאמר על הזמן הזה?

אז אנחנו כמשפחה בתקופת הסגר וגם לאחריה בתקופת הבידוד לקחנו החלטה להנות מהזמן הזה, לנצל את הביחד ולבנות לנו שגרת קורונה. וכך היה.

הרי שגרה היא ברוכה ומשרה ביטחון. הבעיה הייתה שאנחנו גם אוהבים גיוון, ויש בנו ספונטניות שאנחנו נהנים ממנה. אז איך נשלב? הכנסנו גיוון וספונטניות לבישולים, כך נולד המתכון של קציצות בקר עם אפונה וגזר. שגרת היום שלנו כללה לחשוב יחד מה נרצה להכין ליום המחר לארוחת צהרים? הילדים היו מעלים הצעות וחיפשנו יחד מתכון שיתאים.

המתכון הזה מבוסס על מתכון מהאינטרנט, עם שינויים לפי מה שהיה זמין במקרר.

הילדים מאוד התלהבו כך שהוא הפך ה"גיוון" ל"שגרה", אבל שגרה זה טוב נכון?

לקציצות:

500 גרם בשר טחון
1 קישוא מגורר דק
1 גזר מגורר דק
1 תפ"א מגורר דק
חמישה עלי נענע קצוצים דק
כף שמיר קצוץ דק
שלוש כפות פטרוזיליה קצוצה דק
כף עלי סלרי קצוצים דק
רבע כוס פירורי לחם
מלח ופלפל

לרוטב אפונה וגזר:

1 בצל קצוץ דק
3 גבעולי סלרי קצוצים (כולל העלים)
חצי חבילת אפונה וגזר קפואה
חצי כוס עשבי תיבול קצוצים דק (עלי סלרי (מהגבעולים שקצצנו), פטרוזיליה, שמיר ומעט נענע)
מלח פלפל
ציר עוף או מים

אופן ההכנה:

מערבבים בשר טחון עם הקישוא, הגזר ותפוח האדמה המגורדים, מערבבים היטב, מוסיפים עשבי תיבול מלח ופלפל מערבבים היטב ומניחים בצד.

מכינים את הרוטב:

מטגנים בצל להזהבה מוסיפים סלרי אפונה וגזר ואת עשבי התיבול. מכסים בציר עוף או מים במידה ואין מוסיפים מלח ופלפל.

מכינים קציצות קטנות ומבשלים כ-45 דקות.

בתאבון!!

מהמטבח של פאני אלעזר: אמפנדס תירס וריקוטה

מי שעבד הכי קשה בתקופת הסגר הוא המטבח שלנו...

כמעט 24 שעות הכנו בו דברים. בישלנו כל יום וכל היום לכל המשפחה. 13 אנשים שצריכים לאכול 3 ארוחות ביום, כל יום. אני הייתי כמעט כל היום במטבח כי הכל נגמר וכלום לא הספיק... המאכל שהכנתי הכי הרבה היה פסטה בולונז כי אלעדי, הנכד שלי, אוהב רק את זה אז כמובן שפינקתי אותו. אמפנדס תירס הוא גם מאכל שהכנו המון בסגר והוא מתאים לבוקר, צהרים או ערב. עד היום הוא נחשב למאכל פופולרי ומבוקש אצלנו במשפחה ואני מכינה אותו בכל שבת לבריכה. כמובן שלא זנחנו גם את המתוקים והכנתי המון עוגיות, קאפקייקס, עוגות ובקיצור הייתה פה מסעדה שלמה...

לבצק:

1 ק"ג קמח
3/4 כוס יין לבן
250 גרם מרגרינה או חמאה
כוס מים רותחים
כף מלח
כפית אבקת אפייה
*מערבבים היטב את כל החומרים, לשים טוב וקורצים עיגולים עם כוס.

למילוי: (המילוי מתאים לחצי קילו, אם עושים קילו בצק מומלץ להכפיל) לטגן בצל קצוץ בחמאה, להוסיף קופסת תירס מסוננת, מלח, פלפל ופפריקה מתוקה. להוריד מהאש ולהוסיף קופסה של גבינת ריקוטה.

אופן ההכנה:

למלא את העיגולים בכפית מילוי, לסגור לחצי לצורה של אמפנדס. למרוח עם חלמון מעורבב עם קצת שמן זית ופפריקה אדומה ולאפות עד שהם הופכים לזהובים.

גזור ושמור! מתכון לחלה של הגן.

אחד מרגעי הסגר הבלתי נשכחים היה הרגע בו ועדת תרבות וצוות המתנדבים עברו עם הגולפי וחילקו לכולנו ערכה להכנת "החלה של הגן". אם יש משהו שכולנו מתגעגעים אליו כשאינן גן (או שכבר אין לנו ילדים בגן) הוא החלה... הבאנו לכם את המתכון המקורי לבצק המפורסם כדי שגם הבית שלכם יתמלא בניחוחות אפייה מרגשים.

1/2 קילו קמח
1 כף שמרים יבשים
1/4 כוס סוכר
1/4 כוס שמן
כוס וחצי מים פושרים
1 כפית מלח

למריחה: חלמון ביצה עם כפית שמן, שומשום לפיזור.

לערבב היטב קמח, שמרים וסוכר. להוסיף שמן ומים בהדרגה (לא בטוח שצריך את כל הכמות). אם הבצק קשה מידי מוסיפים קצת מים, אם הוא דביק מוסיפים קצת קמח. לבסוף מוסיפים את המלח.

לשים היטב כמה דקות עד שהבצק רך ונעים. נותנים לו לתפוח עד שמכפיל את נפחו.

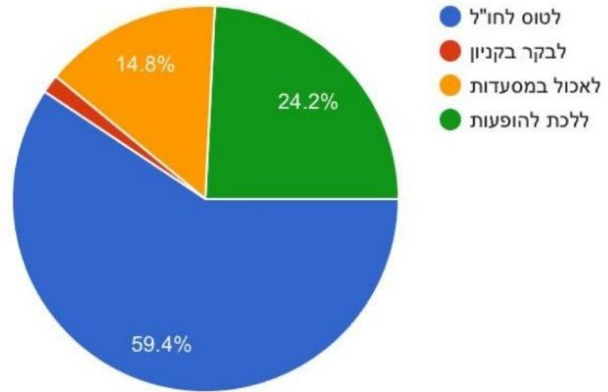
עושים את הצורה שאוהבים, מתפיחים שוב ומכניסים לתנור שחומם מראש על 180 מעלות, בערך 20 דקות, עד שמזהיב.

מדור סקרונה – הסקר של על התל

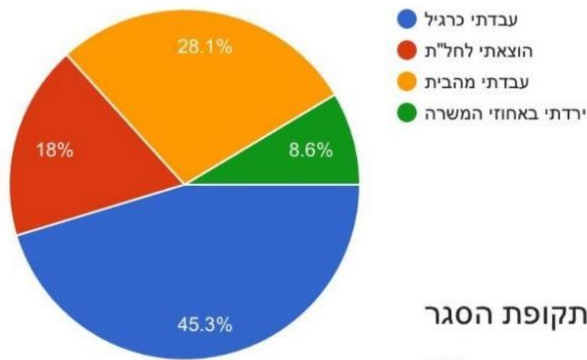
מה הכי חסר לך מאז שפרצה המגיפה?

128 responses

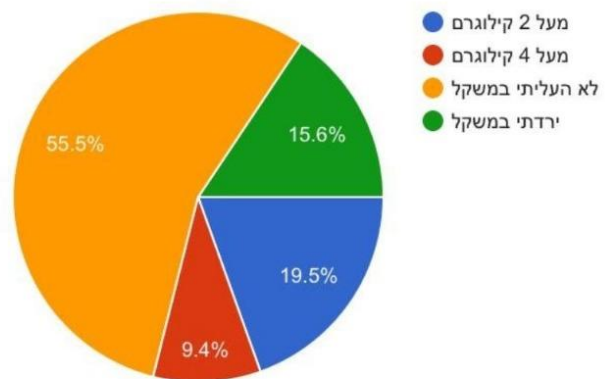
האם עבדת כרגיל בתקופת הקורונה?

128 responses

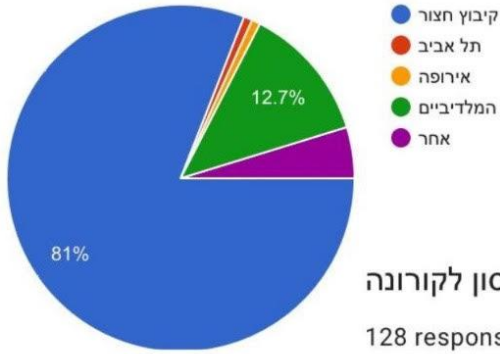
האם העליתם במשקל בתקופת הסגר?

128 responses

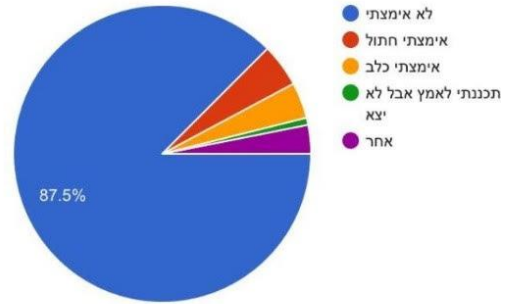
מהו המקום הטוב ביותר להעביר בו את תקופת הסגר

126 responses

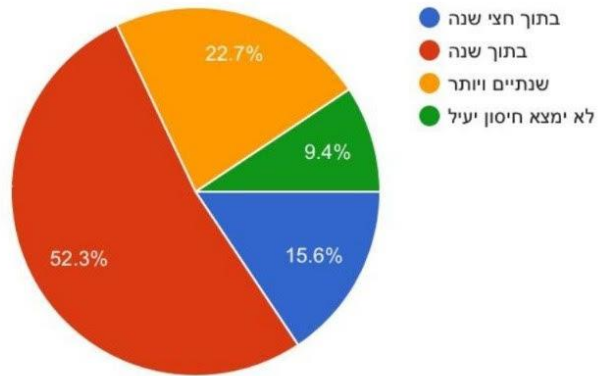
האם אימצתם בעל חיים בתקופת בסגר

128 responses

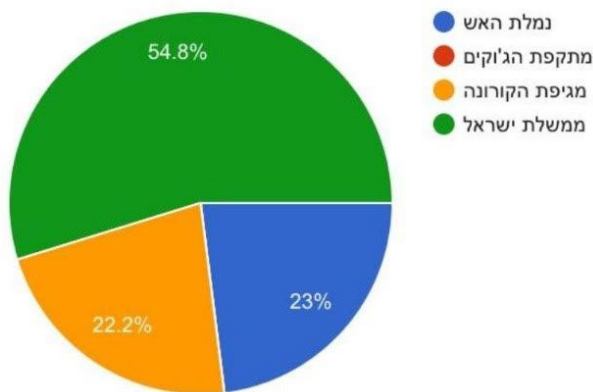
מתי להערכתך יהיה חיסון לקורונה

128 responses

באיזה משבר דחוף לטפל קודם

126 responses

המילה שלא תוכלו לשמוע יותר אחרי הקורונה

128 responses

קורונה	ריחוק	אמא
בידוד	זום	עקומה
סגר	אלכוג'ל	פרופסור לס
מסכה	תסמינים	למידה מרחוק
ביבי	מאומת	חל"ת
קפסולה	מטוש	אפידימיאולוגי

ואסיום תוצאות.....

תודה לכל מי שלקח חלק בהכנת על התל זה: תודה לאור רשף על עיצוב השער הנהדר, תודה לכל מי שכתב, התראיין, שיתף, גדעון אייזן, מושיקו כהן, תומר אברהם, יובל שדה, שירה רום, חגי פלג, אייל דביר, גיי הורביץ, משפחת דניאלי, דורון זקצר, אורית שדה, אמה מוצ'ניק, ירון צירקין, לארי רפפורט, יורם גולן, שרון לוינסון, יעל בר-נצר וילדי כיתה א', ילדי הגנים והפנינים, תמר לאור, דנה הראל, עתליה ברנזבורג, שי ועינן פלך, מירית סביון, רעות ליפצ'ק, איאן הלפר, אביטל סטרק-קיובצקי, פאני אלעזר. תודה לנציגינו מעבר לים: משפחת קופרמן ומשפחת ברעם.

תודה [ענקית] לנעמי הלוי על הגהה ועריכה, תודה למצביעי סקר "על התל", תודה לעפרה אוחיון ליערה אלמוג על הסיוע בהפקת הגיליון ותודה לכם קוראים נכבדים. שנה טובה.

סליחה ומחילה אם שכחנו משהי/משהו 😊.

